

LILY WONDERLAND

SPLN

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0272-8

LILY WONDERLAND

SPLN

Technická spolupráca: Špacír Stanislav, Labai Emil

Jazyková korekcia: Mária Ballová

Fotografia obalu: LaFemme Jackson

(website: www.lafemmejackson.com)

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0272-8

OBSAH

PREDSLOV	3
Prvá kapitola.....	5
Druhá kapitola.....	46
Tretia kapitola.....	99
Štvrtá kapitola.....	135
Piata kapitola.....	175
Šiesta kapitola.....	183
Siedma kapitola.....	186
Ôsma kapitola.....	216
Deviata kapitola.....	250
Desiata kapitola.....	253
Jedenásta kapitola.....	285
Dvanásta kapitola.....	321
Trinásta kapitola.....	366
Štrnásta kapitola.....	396
Pätnásta kapitola.....	405
Šestnásta kapitola.....	424
Sedemnásta kapitola.....	444
Osemnásta kapitola.....	458
Devätnásta kapitola.....	492
Dvadsaata kapitola.....	503
Dvadsaata prvá kapitola.....	516
Dvadsaata druhá kapitola.....	554
Dvadsaata tretia kapitola.....	572
Dvadsaata štvrtá kapitola.....	581
Dvadsaata piata kapitola.....	598
Dvadsaata šiesta kapitola.....	608

PREDSLOV

Keď sa mesiac zmení na plný, pre mnohých ľudí, ktorí sú v bezpečí svojej spálne, to znamená nepokojný spánok. Mesiac medzi zemou a slnkom však v krajine vyvoláva mnohé divy ako príliv i odliv mora. Tam v diaľke, kde ľudský rozum nemá prístup, v krajine divočiny, vo svete iných bytostí, spln mesiaca môže znamenať predvídanie i samotnú smrť či zrod nového života. Či mesiac v splne pre jednotlivcov znamená magickosť alebo strašidelnosť, mnohokrát závisí od vonkajších javov, ktoré nemôžu byť ovplyvniteľné.

Mesačným fázam sa odjakživa pripisovali určité tajomné javy, ktoré ľudský rozum nemohol pochopiť. Pri splne sa menili vlkolaci na svoju podobu, upíry sali krv, aby ulahodili svojej túžbe po nasýtení, až kým im v rukách nezostalo bezmocné telo obetného baránka, ľudia sa

menili na bláznov, námesačníci mali svoje obchôdzky a omnoho viac... Deje, ktoré nemôžeme poznať. Deje, o ktorých sme čítali, či počuli z rozprávání našich predkov, ale považovali sme ich za výmysly. Kto však povedal, že čo je myslí nepochopiteľné, nemôže byť skutočnosť? Možno práve vy ste súčasťou nepoznaného deja, ktorého spomienky sú vám odobraté pri prebúdzaní. Možno práve vy ste hlavnou postavou tohto príbehu...

Prvá kapitola

Zima za oknom. Tam vonku v ríši živých bytostí, kde sa čas nikdy nezastaví, i keď niekedy sama mohla počuť zúfalé prosby ľudí o jeho stopnutie. Sekunda pre nich neznamenal nič, iba keby sa bola zastavila. Zatiaľ pre ňu sekunda bola večnosťou. Tvár preťala bolesť pri myšlienke a oči sa jej zaplnili slzami. Plakala? Pretrela si rukou oči, jazykom olízala mokrú ruku, ale necítila slanú chuť. A predsa! Boli to skutočné slzy, veľké ako diamanty. Pocítila, ako sa jej kotúľajú po studenej tvári.

Nemusela sa pozrieť do zrkadla, aby uvidela obraz samej seba. Jej tvár bola bledá, ako keby umrela. Smrť... Bola by vykúpením, a predsa si pre ňu neprišla. Darovala jej život, akýsi iný druh bytia, o ktorý neprosila. V ríši, kde sa nachádzala, čas sa zastavil, bol nemenný. Ale čo bolo cenné pre ňu, pre iných nemalo žiadnu cenu.

Červenými očami sa pozrela dookola. Tma, cez ktorú videla. Jej zorničky boli rozšírené, akoby pátrala po divej zveri, akoby ju naozaj nozdrami cítila a zachytávala smer odkiaľ prichádza, aby potom mohla na ňu skočiť, nasýtiť sa. Nerobila však nič, iba nepohnuto stála na mieste a pozerala sa na niečo vzdialené, očiam neviditeľné. Obrazce prichádzali a odchádzali, akoby iba sledovala film, akoby to nebol jej život, ktorý jej patril kedysi. Niekdajší pocit viny najprv zahalil strach a potom tuposť všetkých citov, ktoré mohla cítiť, ktorých súčasťou jej bolo dovolené byť, prežívať, rozdávať. Srdce sa zastavilo, ale predsa cítila jeho tlkot. Túžba po živote bola dravá a zabíjala ju. Spomienky síce pomaly bledli, ale pocity zostávali navždy ukryté v jej hĺbke a nemohli byť ničím a nikým ukradnuté. Zistila, že je vonku za oknom. Vysoké útle stromy. Mnoho stromov vedľa seba, ktoré akoby ukazovali cestu k východu zo života, v ktorom sa ocitla, a predsa vedela, že spása neexistuje.

Začula šum prichádzajúci z výšky, ako sa vietor ľahučko dotkol lístia stromov, sadol na ne, pohladil a potom odlietajúc kamsi inde ich zanechal iným živočíšnym silám. Mesiac bol veľký a guľatý a ona si veľmi dobre pamätala, čo znamená spln. Vždy ju lákal svojou tajuplnosťou, ale od určitého času bol pre ňu krvavočervenej farby. Znamenal boj, smrť. Stále ju lákal do svojich osídien, akoby ju volal k sebe tam von, aby sa ho dotkla, pohladila, aby znova mohla žiť v tej novej forme a ona neustále bojovala s jeho dravosťou, s túžbou takou smädnou, že sa jej nedokázala nikdy nasýtiť.

Urobila krok vpred a vetvičky rozsypané po zemi, akoby po skaze, ktorej bola ešte prednedávnom svedkom, jej zapraskali pod bosými nohami. Trieska sa jej zadrela do päty. Pocítila bodavú bolesť, bola však iného rozmeru, než na aký boli ľudia zvyknutí. Jej prah bolesti bol takmer na nule. Zohla sa a v tej tme ľahko našla vinníka. Vytiahla ho jedným trhnutím a odhodila nabok.

Keď urobila ďalší krok, jej duševná bolesť sa zrazu zhmotnila do hlasného výkriku. Ticho spiacie vtáctvo v korunách stromov zatrepotalo krídlami v úľaku a odletelo do bezpečnej vzdialenosti. Sklonila hlavu k rukám, ktoré sa v bolesti snažili odhrabať lístie i konáre, aby sa dostali k pôde, k matke zemi, aby sa tak mohla s ňou spojiť v jeden celok. To bolo, po čom tak dávno túžila. Dala by všetko za to, aby sa čas znova začal krútiť, aby telesná bolesť bola neznesiteľná, aby mohla ochutnať slanosť vlastných slz, len aby konečne cítila čosi. Ale od času, keď prvýkrát nastal spln, nemala možnosť vrátiť sa.

Pamätala si na ten deň veľmi dobre. Vždy sa vracala k nemu. Bola to jediná chvíľa, ktorá zostala, keď naposledy cítila. Tak skutočne precit'ovala odohrávajúce sa deje, strach, zúfalstvo, bolesť. Vedela, že každý z nich, zo spoločenstva, kde sa neskôr ocitla, si rovnako pamätá na ten deň, pre každého iný, ale pre všetkých najvýznamnejší. Začula akýsi šuchot. Prichádzal z diaľky, ale ozrutnou rýchlosťou. Vedela, že ak by rátala čas, neprešla by minúta a stál by za ňou. Spoznala ho.

Nikdy nemohla zabudnúť na jeho silu. V mysli sa jej vybavil znova obraz toho dňa. Dňa, keď jej život zanikol. Dňa, keď ju zabil on. Ten, ktorý teraz stál za ňou a ticho sa na ňu pozeral. Pomaly otočila hlavou a v momente bola na nohách otočená smerom k nemu. Jeho pohľad pálil. Ruky sa jej triasli, ale ani prinajmenšom to nenechala na sebe poznať.

„Čo tu chceš?“ - priam vyštekla.

„Volala si ma.“

V pomykove sa na neho pozrela. Nevyslovila jeho meno.

Čítal jej myšlienky.

„Tvoje myšlienky ma sem zavolali.“

Odvrátila od neho oči.

„Nemôžeš zničiť pohľad na mňa?“

Cítila sa byť slabá. Taká veľmi slabá...

„Oberáš ma o energiu.“

„To nie je pravda! Ja som ťa stvoril. Ja som ti dal tú nevyčerateľnú energiu.“

Nevedela, čo povedať. Túžila, aby sa vytratil, aby odišiel, aby mu nemusela viac čeliť.

„Hľadala si ma.“ - vyslovil nežnejšie.

Ako to mohol vedieť? Nikdy o tom nikomu nehovorila.

Nikdy ho pred nikým nespomenula, akoby nebol existoval, akoby sa neboli nikdy poznali. Bola ticho. Nemohla klamať.

Adam by ju prekukol, ak by sa pokúšala zamietat' skutočnosť. Zabudnuté slzy sa jej znova skotúlali po tvári.

Nebola táto chvíľa práve tou,

po ktorej tak túžila? Pozrieť sa mu do očí a zobrat' si

zadosťučinenie za to, čo jej spôsobil? Prečo tie slzy a odkiaľ sa vzali, keď ich doteraz nepoznala?

Ani si neuvedomila, že stojí pred ňou a podáva jej bielu vreckovku. Biela farba. Znak zmierenia, vzdania sa.

Nepohla sa.

„Zober si ju! Prosím!“ - dodal.

Vysmrkala sa, ešte sa však stále neodvážila pozrieť na neho.

„Conny...“

„Nie!“

„Čo nie?“

„Nehovor ku mne týmto hlasom nikdy viac!“

Nerozumel jej. Nezmenil svoj hlas.

„Žiaľ, neviem inak prehovoriť, keďže mám takýto hlas.“

„Vieš, veľmi dobre, na čo myslím.“

„Neviem!“

„Ten tvoj ľútostivý prosebný hlas.“

Adam pozdvihol obrvy a v tej sekunde sa na neho Conny pozrela s takou nenávisťou a zároveň neuhasenu túžbou, vášňou, až ho zatriaslo. Prečo je v nej toľko nenávisť?

Akoby to nebola ona.

„Čo sa s tebou stalo?“

„Čo sa so mnou stalo?“ - znova vyštekla.

„Zabil si ma! Počuješ? Zabil si ma!“

Išla proti nemu vedomá si svojej sily a schopná ju použiť proti nemu. Keď sa však zahnila, stratil sa. Otočila sa. Stál za ňou a sarkasticky sa usmieval.

„Nezabudni! To ja som ťa stvoril a nie naopak!“

Vedela, čo tie slová znamenajú.

Bol silnejší, mocnejší, vytrvalejší. Jeho telesné pocity bolesti úplne zanikli. Ak ona mala prah bolesti na nule, kde mohol byť ten jeho? Bol to dopredu prehraný boj. Vždy bol. Nemohla zvíťaziť, i keď sa pokúšala zo všetkých síl a rôznymi cestami. Adam bol výnimočný vo svojom druhu. Ona bola iba malou rybkou v tom oceáne plného žralokov, ktorým vládol práve on. Zostala nepohnuto stáť, ale z očí jej sršali iskry hnevu. „Upokoj sa!“ - vyslal do jej mysle vetu. Conny si ešte stále nemohla zvyknúť na tento druh rozhovoru. Chýbali jej slová. Chýbali jej skutočné teplé dotyky. Chýbalo jej toho tak veľa. Život. „Nehovor mi, aby som sa upokojila! Som taká pokojná, aká len môžem byť.“ „Vidím!“ - zasmial sa. Jeho smiech sa niesol tichým lesom, až sa roztrieštil na neďalekej skale. Vnímala všetky tieto pocity, oči jej smerovali za hlasom, ktorý milovala, ale naháňal jej strach. Milovala? Nenávidela ho.

Nenávidela, čo s ňou ten hlas dokázal ešte stále urobiť, aké pocity v nej dokázal vyvolať. Podlamovali sa jej kolená, ale nedala to na sebe znáť. Nemohla si dovoliť, aby Adam zistil jej najslabší bod, kde by mohol zasiahnuť, ak by sa vtedajší boj znova zopakoval.

„Bolo to už dávno.“ - preriekol.

„Prestaň mi čítať myšlienky!“

„Nečítam ich! Vysielaš mi ich.“

„Nevysielam k tebe absolútne žiadne myšlienky, iba pocity...“ - hľadala správne slová.

„Pocity neutíchajúcej nenávisti za to, čo si vykonal.“

„Neurobil som nič, čo by iný nebol spravil.“

„Tak je! Čo by iný tvojho druhu nebol urobil. Ale ja som iná.“

„Naozaj, Conny? Naozaj si iná?“

Neprestala sa mu uprene dívať do očí, ale nedala mu odpoveď. Stala sa jednou z nich, z neho. Jednou, ktorú stvoril. Tak veľmi sa tomu bránila v duši, a predsa... Jej srdce po tej zmene prahlo. V ten večer...

Pokrútila hlavou. Nechcela spomínať. Keď nemala nič cítiť, túžila, aby sa nemohla nikdy vrátiť k tomu večeru, aby ho prestala precit'ovať. Aby naozaj nič necítila.

Koľkých jej podobných mohol stvoriť?

Zvrtla sa a mihnutím oka sa mu stratila z obzoru. Počul už iba jej tichý hlas, ktorý strašidelne šepkal:

„Pomstím sa ti, Adam! Aj keby to malo byť posledné čo urobím, pomstím sa ti!“

Každý máme niekedy pocit, akoby sme boli zakliesnení v našich životoch, akoby sme nepatrili tam, kde nás úsvit noci t'ahá a ponúka miesto pre spomienky, ktoré nikdy nevyblednú. Svetlé slnečné lúče v teplý deň, kde môžeme vidieť lásku, ktorá sa stáva nesmrteľnou verziou spriaznenej duše, ktorú zázrak priniesol v jednu noc a ukázal svetlo v tmavej izbe zoskupujúc poznanie a potom v tichosti odchádzajúc. Kde plachá otázka: „Uvidím ťa znova? Je niekto, kto zmení noc na teplý deň?“ - a tichá modlitba - „Potom znova, iba raz, poslednýkrát, tie ruky by ma mohli nežne zovrieť, počuť tlkot srdca, pocítiť sladkosť pravdivých slov. Iba raz priniesť pôvab späť!“

Prevládajú nad všetkým, čo človek potrebuje. Život nám ponúka zvláštne šance. Šancu na pokračovanie alebo návrat, šancu pre budúcnosť, moment, ktorý sa zdá byť strateným. Na niektoré veci nemáme správne pomenovanie. Akoby vo svete naozaj existovalo čaro, akoby rozprávky sa neplnili iba pre deti, ale i pre dospelých. Človek nepochybuje, či hviezdy a planéty sú reálne, aj keď sa ich nikdy nedotkol, ale keď sa niečo čudné udeje, dni, keď si myslí, že nastal koniec, peklo z ktorého nie je úniku, prichádzajú pochybnosti, či je to skutočné. A iba po dlhom čase, ktorý sa mení na týždne a mesiace, nachádza pochopenie a odpovede na otázky. Lebo všetko vo svete sa deje pre nejakú príčinu a nakoniec, všetko má svoje vysvetlenie ležiace v srdci.

Svitalo. Conny pomaly otvárala oči, akoby prebúdžajúc sa zo zlého sna. Telo ju bolelo, akoby odbehla maratón.

Spomenula si na neho. Odkiaľ sa vzal v jej sne? A bol vlastne tam alebo to bola realita? Prečo to muselo byť také neznesiteľné? Tá bolesť...

Akoby niesla na pleciach bolesť viacerých generácií a nemohla sa jej zbaviť, lebo panovala v jej srdci iba ako vymazaná spomienka na minulosť. Odhodila ľahkú perinu. Bol stred augusta a bolo veľmi teplo. Zamierila do kúpeľne. Keď sa pozrela na svoj obraz v zrkadle, zhrozila sa. Na nepatrnú chvíľku videla zvráskavenú tvár starej ženy. Pretrela si oči v domnienke, že azda sa ešte úplne neprebudila. Bojzhlivo sa znova pozrela do zrkadla, a už videla svoju vlastnú mladú tvár. Mala tridsať rokov, pevnú pleť, ruky sa nikdy nedotkli tvrdej práce. Prečesala si dlhé čierne vlasy siahajúce po pás vo voľných kučerách, a až keď si chcela naniesť ľahký mejkap, zistila, že jej oči sa zmenili. Ako sa pozerala do blízka, zreničky boli príliš rozšírené. Niečo nebolo v poriadku. Niečo v tomto dni nesedelo. Zatvorila za sebou dvere kúpeľne a potichu sa pozrela do chodby. Bolo ticho. Kútikom oka ešte zaznamenala, že je pol desiatej ráno. Pristúpila k oknu a uvidela jeho tvár v odraze svetla. Rýchlo zatiahla tmavé závesy. To nebolo možné.

Prečo ho všade videla? Prečo sa dral do jej bdenia i snenia?
A vtedy to uvidela. Miestnosť sa zmenila. Už to nebola jej izba, ale tmavý les. Sedela na veľkom balvane a cítila sa byť bezmocná, zoskočila však z neho a zdalo sa, akoby iba letela.

„Čo sa stalo?“ - vyslovila nahlas.

Na okolí nebolo živej duše, cítila však, že nie je sama.

„Ukáž sa!“

Ticho. Ani lístok sa nepohol a práve to v nej vyvolalo podozrenie.

„Adam?“

Bol za ňou v sekunde. V ďalšej sekunde ju obrátil a pritiahol k sebe. Conny prestala dýchať. Cítila ho. Cítila jeho silu, nie toho muža zo svojej minulosti. Na chvíľu sa nechala uniesť. Na chvíľu znova zatúžila prežiť už prežitú, aby tam nebol zajtrajšok, aby v ten deň sa čas zastavil. Vtedy... tam... raz. Nechcela už nič predstierať. V tom momente by bola vzala všetky vyslovené vety späť. Všetku tú bolesť, ktorú si spôsobili, len aby sa znova mohla vznášať, letieť. Pre ňu však nebol zajtrajšok. Pre ňu neexistovala ďalšia minúta.

„Pusti ma, Adam!“ - snažila sa vysloviť čo najzmierlivejšie. Dosiahla svoj cieľ. Otočila sa k nemu tvárou, aby mohol vidieť jej nenávisť.

„Čo sa tu stalo?“

Vedela iba, že sa mu túži pomstiť, ale dôvod nepoznala.

Adam mlčal.

„Vráť mi moje spomienky!“

Zasmial sa a znova vystrašil vtáctvo. Conny sa pozrela na tmavú oblohu. Mesiac bol stále v splne. Teda to muselo byť dnes, keď... Nepokračovala vo svojich myšlienkach, pretože jej ich preťal.

„Nie sú žiadne spomienky. Ešte si si to neuvedomila?“

„Nenávidím ťa!“ - skríkla a udierala mu do hrude, ale on zostal nepohnuto stáť, i keď jej údery boli nadprirodzenej sily.

„Nemôžeš mi ublížiť.“

Mal pravdu. Nemohla mu ublížiť. Nie telesne...

„Nehľadaj ma! Nechod' za mnou! Nechaj ma...“ - chcela povedať *žiť*, ale toto nebol život.

„Iba ma nechaj na pokoji!“ - dokončila vetu, zvrtila sa, skočila na strom a po hrubých konároch sa dostala k svojmu cieľu, k domu, v ktorom už istý čas prežívala sama.

Mihnutím oka, bez toho aby sa dotkla kľučky, sa dvere otvorili, a keď vstúpila dnu, hlasno sa zabuchli. Nemala by cítiť ľútosť. Bola silná. Silnejšia ako kedykoľvek predtým. Dal jej život, po ktorom smrteľníci tak veľmi túžia. Dal jej neuveriteľnú silu, ktorú mohla kedykoľvek použiť. Za tie roky sa naučila kontrolovať sa. Jej pleť nestarla. Mala všetko, ale predsa nemala vôbec nič. Čo zanechala, čo musela zanechať, jej neuveriteľne chýbalo a iba za nepatrnú chvíľku byť znova doma, medzi svojimi, by bola ochotná dať všetko. Slzy.

„Dopekla aj s vami!“ - rozhodila rukami.

Jej sila sa dotkla pohára položeného na drese, akoby sa ho nikto nikdy nebol dotkol. Padol a rozbil sa na malé kúsky.

Jej dupnutie bezmocnosti pocítili steny, až sa zachveli.

Musela sa kontrolovať.

Musela sa znova naučiť kontrolovať svoju silu, pocity, pretože ich túžila využiť v inom čase, keď budú dostatočne obrovských rozmerov. Keď ona bude dostatočne silná.

Lahla si na posteľ a pozerala sa na biely plafón s puklinami. Predstavoval jej svet.

Každý hrdina má svoj bolestivý bod. Každý človek pozná bolesť a ukrýva ju v sebe. Žije na ostrove svojich túžob a snaží sa prežiť. Okolo je more. Nevidí jeho koniec. Stretáva monštrá, ktoré nepozná a domorodci sa stávajú jeho priateľmi. Čaká na loď, ktorá by ho zanesla domov, máva spomienkam, privoláva pomoc. Prechádza sa po nepoznanej krajine, ktorá je predsa akosi blízko jeho srdcu, ale nevidí jeho farby, nevdychuje jej opojnú vôňu. Zabíja slabších pre vlastné prežitie. Bojuje a nechápe, prečo je tu. Nepamätá sa, ako sa sem dostal. Prežil a naučil sa veľa, čo v pohodlí domova by nikdy nemohol. Stal sa silnejším, vidí skutočné svoje ja, ale stále túži po známych tvárach, ktoré uchováva v srdci. Nedovoľuje spomienkam zaniknúť.

Tie sú jeho minulosťou, poznajú ho, vedia odkiaľ prišiel,
aká ťažká bola cesta cez ktorú prešiel, kým našiel sám seba.

Obnovujú miesto, ktoré je domovom jeho života.

Vidí loď, ktorú tak dlho očakával... Kýva, aby si ho všimli.

Loď obracia smer, prichádza k nemu, aby ho zobrala
domov. Ale roky prešli a on sa zmenil. Čo bolo niekedy
dôležité, vyzerá byť bezvýznamné.

„Pod! Zoberieme ťa! Kam máš namierené?“ - hlasy
kričiacie z lode.

Pozerá sa na tie bezvýznamné tváre. Niečo ho blokuje
urobiť ten krok. Rozhliadne sa a náhle vidí krásne farby
akoby dúhy celého sveta. Cíti omamnú vôňu. Domorodci sa
zhromaždili okolo a objímajú ho. Pocíti chuť domova.

„Zostávam!“ - zakričí a loď otočí smer.

Kýva spomienkam a otvára sa životu, ktorý mu priniesol
skutočný život.

„Som doma!“ - šťastne zakričí.

Naozaj toto by bolo domovom, po ktorom tak túžila?

Všetko to bolo o pomste. Celý život bol vlastne jednou
veľkou pomstou.

Na začiatku to volala hrou, ale nebola to hra. V hre sa ľudia zahrávajú s pocitmi toho druhého človeka, vytvárajú rôzne situácie, v ktorých sa znenazdajky ocitla a stávala sa ich súčasťou bez toho, aby o tom vedela.

Neskôr, keď sa prvky klamstiev spojili do jedného celku, odmietala tvrdenie, že by sa s ňou dokázal zahrať tak podlo. Videla, že sám je zranený. Už nebojovala ďalej. Zistila, že nebola iba ona využitá, zneužitá. Adamove pocity boli rovnako zranené. Bol využitý sám sebou. Emócie boli skutočné. Stala sa síce silnejšou, odolnejšou, dostala ponaučenie do života, ale bolo jej ľúto Adama, lebo už videla, že všetko to bolo o pomste, ktorá sa zahráva s vlastnými pocitmi človeka, ktorý je za pomstu. Je akoby zákernou chorobou mysle. Kým človek nevie, že je jej súčasťou, zostáva skrytá, neviditeľná. Ukazuje pravú tvár iba na konci zapleteného príbehu, situácií, v ktorých sa dotýčný ocitá a nerozumie im.

Väčšina ľudí prahne po pomste. Akoby ju ľudstvo malo zakódované v sebe ako akýsi nástroj na obranu, keď sa

človek zranil, keď život dal tupý úder, či zanechal krvácajúcu mokvavú ranu. Keď pomsta bola v tebe, v ríši, kde si mohla cítiť, jedovať sa, plakať, keď si mohla demolovať naokolo rôzne predmety, stáva sa súčasťou tvojho života, prenášaš ju aj na to druhé, tvojim očiam nikdy nepoznané miesto. Neopúšťa ťa, neodchádza posledným výdychom, skôr sa zdvojnásobuje, zväčšuje, naberá na intenzite. Pretože v pomste sú pocity.

Adam bol presne taký. Pomsta bola súčasťou jeho života a potom... Potom sa snažil svoje sklamanie, bolesť, ktorú prežil, preniesť na každého naokolo. Pomstiť sa i nevinným. Každému kto mu prišiel do cesty. Hovorí sa, čo dávaš von, to dostávaš späť. Čo chcel? Boj? Smútok? Slzy? Bál sa byť šťastným iba preto, lebo by sa mohol zraniť? Nedovolil si byť šťastným? Či bol taký veľmi sklamaný v živote, že zabudol, čo je skutočné šťastie bez akéhokoľvek boja, zlých pocitov, iba byť šťastným preto, čo mal? Zbúrali mu ľudia, ktorými bol obklopený, sny alebo život priniesol vždy nové prekážky, proti ktorým nemal silu bojovať?

Nemohol sa dotknúť svojich snov, dosiahnuť ich inak, než aby išiel sám proti sebe, proti bytosti, ktorá bola stvorená tým najvyšším, pretože to bol jediný príklad, ktorý videl? Stena, ktorú postavil medzi seba a ostatných, mu nedovolila byť šťastným, a preto jeho strach, bolesť sa miešala do jedného celku a zabraňovala šťastiu, aby prišlo. Kým sám sebe nerozumel, Conny mu rozumela na začiatku veľmi dobre, ale po čase... Stalo sa toho príliš veľa. Už ju nezaujímalo, prečo to robí. Už mu nechcela pomôcť ako kedysi.

Ako ležala na posteli, vyslala nemú vd'aku, že nemôže nič cítiť. Naozaj nič necítila? Pocity iba komplikovali všetko. Neboli iba o nenávisti, ale i o láske, vernosti, dôvere, oddanosti. Teraz však na ničom inom nezáležalo, iba aby mu vrátila všetku tú bolesť, aby žil nielen navždy vo svete temna, kde bol odsúdený žiť a nakoniec tam vohnal i ju, ale túžila dokázať nemožné. Túžila mu prinavrátiť pocity. Vedela, že sa to ešte nikdy nikomu nepodarilo, ale bola hnaná neutíchajúcou túžbou ukázať

mu iný svet, aby konečne videl spôsobenú skazu, ktorú napáchal cez samého seba iným. Chcela veriť, že ona to dokáže.

„Prinavrátim ti všetky pocity sveta, Adam!“ - začala päste.

„Budeš schopný ešte raz v živote cítiť, tvoje oči sa otvoria svetu a na vlastnej koži pocítiš, čo si vykonal. Oľutuješ to! Prisahám, že to oľutuješ!“

S poslednou myšlienkou zatvorila oči, ale nespala. Ani si neuvedomovala, že týmto mu dáva šancu na spásu.

Niekdajšie ja tíško spalo v jej vnútri. Nepremenila sa úplne. Nebola takou akou ostatní, ktorí prešli na druhú stranu a stali sa netvormi. Láska bola ešte stále v nej, ticho spiaca, neukazujúca sa nikomu, ani jej.

Adam ju sledoval z diaľky. Jeho oči nepoznali obmedzenosť. Tento krát v nej však nemohol čítať. Cítil, že myslí na niečo, videl tmavú stráž jej duše, ale nemohol prejsť na druhý koniec, zachytiť jej myšlienku a prisvojiť si ju. Boli takí rovnakí... Už vtedy, keď ju stretol, vedel, že ten deň bude nenávidieť.

Začalo sa to všetko iba letmou túžbou utíšiť svoj hlad, ale keď sa k nej priblížil... Voňala akosi ináč, než ostatné. Než ostatní ľudia. Jej smiech doliehal k jeho ušiam, prechádzal vnútrajškom a naplňoval ho. Jej odmietanie vyvolávalo v ňom čoraz väčšiu túžbu, a jej dôvera... Nikdy podobnú nepoznal. Myslel si, že je ľahkou korisťou, ale zabudol na to najdôležitejšie, čo ho majster nikdy nenaučil. Zabudol na lásku celkove. Bol zradený mnohokrát a prestal dôverovať. Nevidel, že koná presne tak, ako ľudia zaobchádzali s ním. Nevidel, že jeho obeť prežívajú tú istú sklúčenú bolesť, ktorú prežíval často krátko i on.

Bezmocnosť, bezvýchodiskovú situáciu. Pomsta mu zatemnila oči, a čo bolo najstrašnejšie, ani o nej nevedel. Nevidel znaky, ktoré zanechával za sebou. Znaky, ktoré sa vracali do jeho vlastnej minulosti. Začul krákanie vrany a uvidel, ako si sadla k nemu na strom, kde sa schovával v tieni košatých korún. Pozrel sa na ňu nedbalo, hlavou zakýval, akoby na pozdrav. Nastalo hrobové ticho, ktoré bolo prerušené jeho ušiam takým známym hlasom:

„Spomínaš?“

Pozrel sa na vranu, na ktorej mieste sedel starý muž s bielou bradou, a iba pritakal hlavou na znak súhlasu.

„Synak...“

„Nevolaj ma tak!“ - skríkol hlasnejšie, než by chcel.

Starec zložil ruky do lona, keď ešte pred chvíľkou ho chcel potľapkať po chrbte.

„Prepáč!“ - ospravedlnil sa Adam.

Ivan, tak sa starec volal, nebol zlým mužom, ale Adam mu nikdy nemohol odpustiť, čo z neho urobil, i keď to bola jeho túžba. Pamätal sa, ako ho prosil o túto zmenu, ako Ivan otáľal, až nakoniec povolil a urobil z neho žijúceho ducha.

„Mení sa,...“ - starec ukázal k oknu, za ktorým oddychovala Conny.

„Bude zo dňa na deň silnejšia.“

„Ja viem.“

„Preto sa schovávaš?“

„Neschovávam sa.“

„Ale si sa schovával. Vyhýbal si sa každému miestu, kde by si sa s ňou mohol stretnúť.“

„Neschovával som sa.“ - Adam znova namietol.

„Môže ti ublížiť.“

„Nemôže. Ja som ju stvoril. Som silnejší.“

„Vieš, že ti môže ublížiť inak než fyzicky.“

Adam mlčal. Keď odišla, ten prázdny pocit bol posledným pocitom, ktorý cítil, ale nikdy neodišiel. Ostal, aby jej pripomínal tú noc.

„Nevyhneš sa tomu.“

Hlas preťal jeho myšlienky a vo chvíli, keď sa Adam pozrel na muža, na konári znova sedela veľká čierna vrana, ktorá rozprestrela krídla a s hlasným krákaním ho nechala samotného s myšlienkami na poslednú vetu: „Nevyhneš sa tomu. Spomienky sa vrátia.“

Čomu sa nevyhne? Spytoval sa v sebe. Nikto, ani Conny ho nemohla zraniť.

„Hlúpa vrana!“ - zanadával.

Zoskočil zo stromu a pristál na rovných nohách. Ešte raz sa pozrel k oknu a zavetril známu vôňu. Sťažka vydýchol. Musí to ukončiť. Musí to ukončiť hneď. Nebude sa predsa skrývať!

Správať sa podľa pocitov a silno veriť, že ak sa má dozvedieť pravdu, vyššia sila mu v tom pomôže, ako mu nikdy nedovolila padnúť, nedovolí mu ani teraz. Keď predtým neznáma bolesť vypálila tmavé znamenie na srdci, cítil sa byť strateným. Ak by tu bola láska, mohla by odohnať bolesť sladkými bozkami, ale kde sa stratila, keď tu zvykla byť? Ruky i nohy sa trasú a myseľ prestáva fungovať, keď si sadá za staré piano. Nič iné nemôže vidieť v zadymenom priestore, kde sa ocitol. Správa sa mechanicky. Akoby mu niekto viedol ruku, myslel namiesto neho. Urobí to, alebo nechá lásku napospas spaľujúcemu slnku bez vlahy? Pocity prichádzajú bez vyzvania... Vie, čo musí urobiť. Ten pocit nikdy nebude môcť vzdať, pretože sa stal jeho súčasťou, kompletizoval ho. Náhle chce tú lásku ochraňovať, zavražďovať. Chce sa s ňou podeliť s tými, ktorých uvidel na druhej strane pod imaginárnou dúhou, ktorá povznášala jeho dušu, keď nevedel, kde by ich mohol nájsť, ale boli stále v jeho srdci. Ten pocit sa mení každú minútu, a predsa je taký nemenný!

Pláva na jeho bytí, otvára oči, keď si už myslí, že oslepol. Tie pocity sú akosi prirodzene v ňom. Nepozná miesto, odkiaľ sa vzali, kto mu ich dal, či ich získal rokmi, alebo si iba jeden deň uvedomil, že sú tu. A potom, keď začuje prvé tóny starého klavíra, ktoré hrajú jeho ruky, všetko na čom záležalo kedysi, sa vytráca. Nová nádej vpláva do srdca. Možno nie je všetko stratené.

'Kde nastala zmena? Kedy ho navštívila?' Spoznáva svoje myšlienky, keď otvorí oči a cíti sa, akoby iba sníval. Pieseň však stále dolieha k jeho ušiam.

Prítomnosť rozmazala obraz minulosti a nedovolila mu urobiť krok vpred. Prítomnosť, v ktorej sa cítil byť lapaným, neschopný ukázať sa, skrývajúci sa kvôli bolesti, taký viditeľný, a predsa navždy skrytý. Nemohol vzdať, čo znamenalo život, ktorý ho naplňoval viac ako ten skutočný tam za oknami všedných dní ľudských bytostí. Tu našiel samého seba... I keď to vyzeralo iba ako sen, nebol to iba sen. Bol to pocit, ktorý prenikol na povrch, aj keď bol stále s ním na dosah ruky.

Usmial sa. Videl sa očami, akými sa vždy túžil vidieť. Ako tam, vo svete živých ho nikto vidieť nemohol...

Pocítila zvláštne chvenie. Akoby jej vlastná energia sa odpútavala od tela, aby sa spojila v zhluke atómov a zanesla ju späť do minulosti. Spln mesiaca. Tma. Husté kriky a vysoké stromy. Utekala. Letné šaty jej povievali okolo nôh a rozpustené vlasy jej bránili ešte viac vo výhlade. Potkla sa a spadla. Cítila za sebou smrť. Postavila sa a znova utekala. A potom znova ďalší pád, akoby ju neviditeľná sila hodila na zem. Nebola schopná sa pohnúť. Obzrela sa, ale nevidela nič. Nejakým záhadným zmyslom, ktorý doteraz nepoznala, cítila, že je niekto za ňou. Ten niekto jej zablokoval nohy. Nemohla si jednoducho rozkázať sa znova postaviť a utekať. Akoby jej zrástli so zemou, akoby boli ťažké sťa olovo. Začala sa plaziť po zemi nedbajúc, že si zodiera ruky, ktoré sa kížali po drobných konároch stromov. Nedbala na bolesť, keď sa jej obrovský špicatý úlomok vodral pod kožu ruky. Cítila, že tento krát nemôže zaváhať.

Musí sa dostať do bezpečnej vzdialenosti ako najrýchlejšie vie. Kde však bola bezpečná vzdialenosť? Mohla sa schovať pred zrakom toho, ktorého nevidela, iba cítila jeho pohľad na sebe? Zrazu zistila, že nemôže už ani liezť ďalej. Akoby stálo pred ňou akési neviditeľné zrkadlo, za ktoré nemohla vidieť, ale v ktorom videla približujúcu sa postavu človeka. Človeka? Skôr by bola povedala, že to bola bytosť, akoby z iného sveta, ale mala ľudské prvky. Bola zahalená celá v čiernom. Na sebe mala dlhý čierny plášť, vlasy jej povievali okolo tváre v jemných kučerách. Spoznala ho. Vystrel ruku a oblasť preťalo úzke svetlo, ktoré sa rozširovalo, až osvietilo celú krajinu. Videla nádherné zelené košaté stromy, slnko svietilo vysoko na obzore. Kam len oko dovidelo, všade bola zelená stráň plná krásnych farebných kvetov. Cítila ich vôňu. Počula spev vtákov.

Neviditeľné okovy poľavili a ona sa pomaly postavila na nohy a nechala sa splynúť s tou krásou, akoby bola jej časťou. Uzol z vlasov sa jej uvoľnil. Letný vánok zachytil jej kučery a čuchral ich. Cítila slnečné lúče na tvári, vánok vo vlasoch a ešte čosi...

Pocit, ktorý ešte predtým nikdy nepocítila a nevedela, kde ho zaradiť. Bolo to akoby umrela a dostala sa do neba a tam žila vo večnom pokoji. Pozrela sa na neho. Usmieval sa.

„To všetko môžeš mať.“ - riekol.

Conny iba zdvihla obočie. Nerozumela kam mieri.

„... Ak mi dáš svoju dušu.“

„Prosím?“

Rozprával akosi ináč ako inokedy. Vyzeral ináč. Správal sa ináč.

„Adam, čo sa stalo?“

„Nič, Conny! Ešte nič. To najlepšie iba príde.“ - jedným švihom bol pri nej.

Objal ju zozadu a ona pocítila závan smrti, ale neuvedomila si, čo je to presne. Odhrnul jej vlasy z krku a potom sa svetlo stratilo. V rovnakej sekunde nemala čas ani na premýšľanie.

Pocítila akési ostré zuby na krku a oblohu preťal blesk.

Skríkla. Pokúsila sa uhnúť, ale zmeravela od neznámej bolesti a sile, akou nad ňou vládol. Posledné čo videla predtým, ako zomrela, bol mesiac v splne.

Z vízie sa prebudila vo vlastnom pote. Ako sa postavila, kropaje potu jej stekali po chrbte i po tvári. Nemala by pociťovať tieto pocity. Boli pozemské a ona už viac nepatrila medzi ľudí. Stala sa... Čím sa vlastne stala? Prešla dlhú cestu a naučila sa toho veľa. Kým ľudia boli zlí navzájom, teraz videla, že láska predsa len prevládala v ich srdci, ale pre záhadný dôvod sa ju nesnažili dostatočne ukázať. Ľutovala ich. Ľutovala hneď prvého, ktorý jej prišiel do cesty. Nemohla si spomenúť, čo sa presne stalo. Pamätala sa iba na príšerný hlad, ktorý pocítila a jej nozdry zavetrili pach života. Počula čiesi bijúce srdce, ktoré ešte chcelo a mohlo žiť dlho. Ktoré by ešte mohlo priniesť na svet mnohé detičky. Bola taká mladá, ale bola pokrmom pre ňu. Úplne sa zmenila, akoby to ani nebola ona, ale akási dravá zver. Tíško ju sledovala a túžba sa čoraz viac zväčšovala. Adam bol s ňou. Sedel neďaleko na kameni a pozoroval ju. Vysielal k nej myšlienky, učil ju loviť. „Pomaličky! Neunáhli sa!“ - počula jeho myšlienky.

Dievča sa zastavilo pri potoku, aby si ovlažilo tvár. Už to nemohla ďalej vydržať. Razom bola za jeho chrbtom. Silno ho chytila, aby sa nemohlo chýbať. Sama sa na okamih pozastavila nad vlastnou silou, ale potom... Potom jej myseľ preťali iné myšlienky. Krv, smrť, hlad. Rýchlo odhrnula dievčaťu vlasy, ktoré jej spadali na plecia a zahryzla sa do krku. Videla Adama, ako sa pozerá.

„Pi! Pi!“ - prikazoval.

Zrazu dievča prestalo oponovať, akoby v jej rukách zmeravelo. Uvedomila si, že zomrelo. Vysala všetku jeho krv. Hlad bol zahnaný, ale zistenie, že zabila nevinné stvorenie, vyvolalo prudkú reakciu. Išla proti Adamovi.

„Čo si to urobil zo mňa?“

„Conny! Conny, upokoj sa!“ - pomaly cúval, vedomý si jej sily po nakŕmení, ale rovnako vedel, že na neho nemá.

„Ublížiš si!“ - skríkol, a v momente bol za ňou držiac jej ruky za chrbtom, až sa nemohla pohnúť.

„Nerob to!“ - zašepkal jej do ucha.

V tom zavetрил.

„Idú!“

Conny sa mu mykala v náručí. Potiahol nosom. Známy pach. Pár ľudí sa približovalo. Bol čas nakrmiť sa. Mal čo robiť, aby neskočil na dievča, ale cítil povinnosť naučiť Conny ako loviť, keď kvôli nemu sa stala jednou z nich. Bol to prvý deň premeny a sám netušil, ako sa mu podarilo ju nezabiť. Doteraz iba zabíjal, nikdy nedával život. Vedel, že je to veľmi ťažké, ale pri Conny to ťažké nebolo. Naozaj ju nechcel zabiť. Tak čo chcel? Stvoriť ju pre seba? Odsúdiť ju žiť vo večnej tme? Bol rád, že si na to nepamätá. Ešte nie... Pustil ju, a keď sa Conny v tej chvíli otočila, Adam už nebol nablízku. Počula iba výkriky troch mužov a potom nastalo hrobové ticho. Nechcela vedieť, čo sa stalo. I tak vedela, tušila to. Pripomenulo jej to chvíľku, keď sa ona správala ako Adam. Pozrela sa na dievča, ktoré ledabolo ležalo na zemi.

„Prepáč!“ - zohla sa k nemu a z tváre mu odhrnula vlasy.

Dievča bolo bledé ako stena a na krku malo dve bodné rany. Conny sa chytila za ústa, prešla si po zuboch, ale necítila ich ostrosť. Stiahli sa. Nikto ju nato nepripravil, nikto nepovedal, že čosi také existuje. Videla to iba vo filmoch. Ani vo filme však nemohli byť odovzdané tie pocity, ktoré pocítila pri zabití prvej duše.

Adam sa vrátil. Videla krv na jeho ústach, ktorú si rýchlo zotrel. Jeho tesáky boli ešte vonku, jeho oči naháňali strach, vedela však, že jej neublížia. Jej už nič nemohlo ublížiť. Bola to iba ona, ktorá mohla spôsobovať utrpenie, bolesť.

„Nech ti nie je ľúto! Urobila by rovnako na tvojom mieste.“
- riekol Adam, keď videl, ako sa pozerá na zúboženú mŕtvolu.

„Ako to môžeš povedať?“

„Som dosť starý na to, aby som... Naučíš sa to časom i ty.“
Čas? Neexistoval. Dni sa striedali za dňami, ale pre nich nemali význam. Nespali, nerobili denné činnosti, iba bdeli po celú dobu a naháňali jedlo. Naozaj o tom bola večnosť?

Ani si neuvedomil a Conny sa vytratila z jeho dohľadu. Začal mať o ňu strach, ale poznal ju už zaživa a vedel, že si poradí. Nebola ďaleko. Sedela neďaleko v tmavej diere, ktorá bola vytvorená veľkými kameňmi. Pozorovala Adama. Žiadne slzy neprichádzali, i keď sa cítila, akoby jej duša plakala. Pretrela si oči, aby sa uistila, ale žiadne kvapky jej nezostali na studených rukách. Ako mohol takto žiť?

A odkedy vlastne? Nepamätala sa na vlastnú premenu. Všetko, čo mala, boli vízie, ktoré by mohli byť nočnými morami, ak by mohla spať. Nevedela, kedy sa to presne stalo. Nerátala dni, týždne, ani mesiace. Každá chvíľka bola rovnaká. Čo sa udialo pred pár dňami, sa mohlo udiať pokojne i pred storočím, alebo dnes ráno. Nezaujímalo ju to. Chcela iba vedieť, kedy sa to skončí. Potrebovala dostať odpoveď, kedy sa skončí tá silná túžba. Túžba po potrave. A vtedy si spomenula na minulosť, ktorá jej už nepatrila.

Videla Adama, ako jej dvorí. Cítila jeho dotyk, ale predsa bola akosi vonkajším pozorovateľom, treťou osobou. Cítila, že niekde na inom mieste sa udialo čosi zlé, ale jeho dotyk ju elektrizoval.

Nebola schopná sa pohnúť, nieto vydat' hláska. Vyžívala sa v jeho mužskej vôni akoby z iného sveta. Vedela, že sa Adam zmenil, ale nedokázala pomenovať, kedy sa to stalo, alebo čo to vyvolalo. Rovnako nevidela žiadne známky zmeny, iba niekedy jeho správanie... Bolo divné. Akoby nepatril do tohto sveta už viac. Akoby žil kdesi inde, a predsa tam bol s ňou.

Z myšlienok ju prebudilo jemné klopanie na stenu kameňa, kde sa schovávala. Pozrela sa nahor a neprekvapila sa. Zabudla ho sledovať, oddávala sa spomienkam. Našiel ju. Pocítila závan jeho vône. Tá istá omamná vôňa ako vtedy v minulosti, keď ju objímal. Niečo sa jej na tom celom však nezdalo. Zmena, ktorú vtedy cítila, musela mať niečo do činenia s jeho vôňou. Nie, nebol to parfum, teraz už vedela. Bola to živočíšna vôňa zmeny, ktorá nastala po... Takmer sa zhrozila, keď sa myšlienka premenila na uvedomenie v jej myslí. Mohol byť Adam už vtedy...? Kedy a kto ho vlastne pretvoril?

„Nebude to vždy také zlé.“ - začula jeho hlas a neprítomne sa na neho pozrela.

„Prosím?“

„Nebude to vždy také zlé. Zvykneš si.“

„Ako to môžeš čo i len vysloviť? Zabila som ju.“

„Bola si hladná.“

„Hladná?“ - takmer skočila na nohy, ale stihla si uvedomiť, že by si buchla hlavu.

Čo na tom, i tak by necítila bolesť.

„Conny...“ - túžil jej uľahčiť túto chvíľu.

Mal výčitky svedomia, pretože to bol on, kto ju dohnal do tohto stavu. Vedel, že za všetko môže iba on sám. On a jeho neskrotná túžba dostať ju a mať ju navždy vedľa seba.

Nepodarilo sa mu to však. Síce ju dostal vo forme, po akej túžil, ale nebola jeho. Prečo si myslel, že zmena ju nezmení?

Prečo nepredpokladal hnev, keď sám ním prešiel? Z očí jej blčali iskry nenávisti. Nemohol sa na to pozerieť. Ešte stále napriek všetkému pociťoval. Cítil jej hnev, bezmocnosť, nenávisť voči jeho osobe rovnako ako kedysi cítil jej lásku.

Tie pocity boli príliš intenzívne, aby ich mohol dlhšie zniesť.

Odvrátil od nej pohľad a odstúpil od otvoru skaly nechávajúc jej priestor aby vyšla, čokoľvek mala v úmysle urobiť. Nedbal by, ak by mu vylepila facku, i keby ju necítil, iba by sa rozprúdil hnev v jeho tele. Musel sa však zamerať na čosi iné ako na myšlienky previnenia.

Conny ho však prekvapila ako už mnohokrát predtým. Svojou dôstojnou chôdzou vyšla spod úkrytu. Ani sa na neho nepozrela a pomaly odkráčala akoby bola človekom, mysliac si, že za ňou ani tak nepôjde. Mala pravdu. Nešiel za ňou.

Ako tam sedela na posteli a záblesky spomienok prichádzali, túžila sa vrátiť do minulosti, keď bola naposledy šťastná.

Prichytila sa, že naposledy bola šťastná s ním. Videla, ako sa naháňajú v záhrade za domom, v ktorom žila. Bola to priestranná záhrada plná kvetov a ovocných stromov s rôznymi uličkami a lavičkami na posedenie a pokochanie sa tou nádherou naokolo. Cítila, ako jej vanú vlasy a na líca jej nabieha červeň od čerstvého jarného vzduchu. Vedela, že ju dohoní. Bol rýchly. Až neuveriteľne rýchly. Keď sa to stalo, objal ju silno zozadu a otočil ju k sebe.

Ani nestihla zaregistrovať. Akoby ju bol iba nadvihol a už mu pozerala do tváre. Do tej krásnej mužnej tváre. Utápala sa v jeho tmavých očiach. Pohladila jeho jemné strnisko na tvári a vtedy vyslovil:

„Milujem ťa, Conny!“

„Aj ja ťa milujem, Adam!“

Usmiali sa na seba a v tom úsmeve bol sľub budúcnosti.

Conny vyskočila. Aký sľub budúcnosti? V jej spôsobe života predsa nebola budúcnosť. Nemala žiadnu. Bola okradnutá o prítomnosť a minulosť akoby jej nikdy nebola patrila. Stala sa inou ženou, niekým celkom iným. To on ju stvoril. Mal pravdu, keď to tvrdil. Ale vedel Adam presne, čo stvoril? Vedel, že zabíja budúcnosť? Ich budúcnosť?

A prečo si nepamätá na isté udalosti, ktoré sa jej zdajú byť také veľmi dôležité? Prečo sa jej objavujú iba ako štvorčeky obrazov z filmu? Ľudia by mali vďačiť každému druhu lásky, ochraňovať ju ako najlepšie vedia. Láska nie je zakódovaná iba v človeku, ale rovnako v rastlinách, zvieratách.

Bola daná príchodom na tento svet a nezanikla ani po prestúpení na druhý breh iného typu života. Žiadny človek nemôže byť istý zajtrajškom. Čo keď dnes vidíš milovaných poslednýkrát? Aj keď je človek v najhoršom rozporení svojho života mal by vidieť na konci, niekde tam ďaleko, to krásne svetlo a cítiť túžbu stáť pevne na nohách a pokračovať v začatom. Byť tu znamenalo čosi. Bolo to znovuzrodenie akejsi misie. Nie rovnakej misie. Bola Conny znovuzrodená, aby udržovala spoločnosť pokope, aby ani táto spoločnosť nezabudla na to najdôležitejšie? Zachytiť to svetlo, vyliečiť svoj vlastný svet?

Láska mala poháňať vpred. Láska pre svet. Pretože každý v ňom, nezáležiac na tom, či prešiel premenou alebo nie, mal určitú rolu vo svete. V dnešnom svete však, keď sú ľudia obklopení davom, sa predsa cítia byť najosamejšími tvormi na planéte. Celý život sú ovplyvnení inými a pohľadom vonkajšieho sveta. Otvárajú sa viac, keď vidia lásku. Stále však budú existovať ľudia, ktorí sa pokúšajú podraziť nohy druhým, alebo roztrhnúť ich napoly.

Jediné, čo to dokáže stopnúť, je rozdávanie lásky svetu.

Lebo zabiť lásku, časť dieťaťa, ukazuje drsnú povahu sveta bez lásky. Láska je večná a mnohokrát ju vidieť v tvárach detí, ktoré sú našimi elementmi, z ktorých čerpáme a môžeme sa učiť najviac.

Ak by sme sa raz vytratilí a videli by sme svetlo na druhej strane takzvaného tunela, pochopili by sme? Nikdy by sme sa nemohli dotknúť, objat' a pobožkať našich najbližších.

Neznesiteľná bolesť by nám zlomila srdce a bojovať za sen... zabudli by sme. Nemali by sme ďalšiu šancu. Možno práve v tom okamihu by sme si uvedomili, že niekto alebo niečo je s nami, že sa nás dotýkajú neviditeľné dlane. Bola by to najväčšia sila všetkého, tvorca, ktorý nikdy neodsudzuje. Kto sa nepozera na nás ako vydedencov, keď sa nám odvíja vlastný film pred očami. Mohli by sme získať poznanie, že sme tvorcami vlastného šťastia a najdôležitejšie je byť príkladom pre iných, sledujúc jeden cieľ – milovať.

Veď i jediný hlas dokáže pohnúť ľadovcom. A všetko ostatné je irelevantné, lebo my vytvárame ten rozdiel, meníme ľudské myšlienky, činy.

Aspoň sa o to pokúšame. A aj keď sa zdá niekedy, že za lásku dostávame iba bolesť a utrpenie, v živote nás neopúšťa, nemali by sme zabúdať, že s láskou prichádza viera v lepšiu budúcnosť. Bolesť, ktorá je zapísaná v každom srdci, je iba akési vykúpenie pre ľudí, ktorí padli, ale nakoniec sa otočili späť na správny chodník. A preto sa oplatí bojovať i trpieť. Vieme to v živote a potom na druhej strane pochopíme, prečo Boh nie je materiálny, čo naplňa jeho nekonečnosť, keď ho nemožno vidieť okom, iba cítiť v srdci. Puzzle, s ktorým sa hrajú deti, je poskladané a my sme jeho súčasťou. Prežívame radosť, šťastie, ku ktorému sme speli celý život. Conny sa naozaj tak cítila, keď počula tie dve čarovné slová od Adama. Akoby sa jej duša zrodila znova a naplnila sa nekonečnou božskou láskou, ktorá akoby vychádzala z nich oboch.

Druhá kapitola

Spomienky. Vedel, po čom Conny túži, a vedel tiež, že skôr či neskôr si bude pamätať úplne všetko. Vedel, prečo ho tak veľmi nenávidí, a bol by rád, ak by si nikdy nemusela spomenúť na to, čo jej vykonal...

Rátala sa za mladú v tomto svete, kam ju doviedol.

Vo svete tmy, znečitlivenia. Odkedy ju spoznal, pomaly ju pripravoval na tento život. Pripravoval ju na zmenu, ktorú vykonal, i keď si tú prípravu na začiatku neuvedomoval.

Nesmierne po nej túžil. Ak by to nebola ona, bol by ju zabil hneď pri prvom stretnutí. Myslel si, že koná správne. Myslel si, že sa nemôže myliť, pretože už bol dosť starým a každý krok, ktorý mienil urobiť, si rozmyslel dvakrát. Mohlo by sa povedať, že stále skôr rozmýšľal, až potom konal. Ako sa mohol takto veľmi myliť?

Nikdy nepocítil podobný hlad, ako práve vtedy.

Náhodou mu padla do náručia. Preľakla sa, keď ju nežne podchytil, aby nepadla na tvár a v tej sekunde vedel, že je stratený. Od tej chvíle sa ju snažil zachrániť. Napriek tomu ju pretvoril. Premáhal sa. Premáhal sa, aby jej neuškodil. Jeho túžba naberala na obrátkach naozaj každou sekundou. Počul tlkot jej srdca až v krku. Jej strach zdvojnásobovalo prahnutie po nej. Ona však nebola divá zver, ako označoval ostatné. Bola špeciálna, výnimočná. Nevedel, odkiaľ sa vzali tie pocity. Prišli náhle. Nemal čas premýšľať, keď sa náhodou stretli v záhrade v tú noc, keď si myslela, že je sama.

„Dobrý večer!“

„Dobrý.“ - vyjachtala.

„Nechcel som vás vystrašiť.“

„Ale sa vám to podarilo.“ - usmiala sa.

Cítila z neho pokoj, až jej zalieval vnútro.

„Adam.“

„Conny.“

Predstavili sa.

„Čo tu robíte takto za noci?“ - spýtal sa jej neuvedomujúc, že to on je v jej záhrade.

„Čo robíte vy v mojej záhrade?“

Akoby mu čítala myšlienky.

„Prepáčte, čo ste sa to pýtali?“ - musel získať čas.

„Čo robíte v mojej záhrade?“

Pustil ju.

„Nehnevajte sa,...“ - odkašlal si - „Táto záhrada je očarujúca. Kedysi som tu žil.“

„Žili ste tu?“

Odkedy bola na svete, žila na tomto mieste. Adam tu predsa nemohol žiť.

„Teda... chcel som povedať, moji predkovia žili tu. Je to desivý pocit. Akoby som tu bol vyrastal. Môj starý otec zvykol rozprávať o tejto záhrade.“ - rozhodil rukami.

„Rôzne historiky z mladosti, viete. Proste ma očarila už vtedy a chcel som ju vidieť na vlastné oči.“

Nebolo to úplne klamstvo. Žil tam. Mohol si byť vlastným starým otcom. Ale ak by povedal pravdu, Conny by sa mu prinajlepšom vysmiala a prinajhoršom by zavolala kohosi na svoju ochranu.

Pamätal sa na vlastné detstvo. Celý dom vtedy vyzeral ináč. V jeho očiach to bol kaštieľ, kde sa deti hrávali, kde otec trávil čas s priateľmi, s ktorými mal spoločné záujmy. A potom, keď rodičia zomreli... Z dumania ho vyviedol jej hlas.

„Vybrali ste si dosť čudný čas na návštevu.“

„Prepáčte! Máte úplnú pravdu. Iba som nemohol spať a akosi... ocitol som sa tu.“ - rozhodil rukami a dodal: „Ale už idem. Je mi to ľúto.“

Usmiala sa na neho a nechala ho ísť. Pobrala sa do domu a dlho jej čudný návštevník neschádzal z mysle. Niečím si ju podmanil. Bol tajuplný, magický. Cítila z neho akúsi divosť, ale rovnako lásku. Nikdy nestretla podobného človeka.

Nevedel, že má v sebe takúto silu. Jeho nozdry boli po celý čas rozšírené a dýchoval tme, ktorá ho ochránila pred jej skúmavým pohľadom. Conny... Znelo mu jej meno v myslí. Keď ju držal v náručí, cítil z nej neskutočnú nehu a chuť do života.

Samotný život, ktorý mu pripomínalo jej búšiace srdce. Cítil jej lásku k svetu, k všetkému živému i neživému. Mohol by čítať v jej mysli, analyzovať ju. Vedel, že by mohol, ale tam v tej chvíli ho to ani nenapadlo. Bol akoby paralyzovaný ňou. Jej pohľadom, vôňou. Jej detskou nevinnosťou a naivitou mladej ženy. Bol rád, že mu uverila príbeh, ktorý jej rozpovedal, i keď... mala plné právo byť nahnevaná, zavolať pomoc, lebo predsa len narušil jej intímnu sféru, vošiel neohlásene do jej domova. Absolútne nezáležalo na tom, že to robieval každý večer, keď si bol istý, že rodina už spí. Sedával pri studničke a pozeral sa do nej, akoby vo vode hľadajúc svoje zabudnuté sny, vlastné ja. Dotýkal sa stromov, akoby túžil nájsť nádej, ktorá mu bola odobratá.

„Našiel si ju.“ - počul hlas zhora a videl vranu, svojho učiteľa, darcu tohto zatrateného života.

„Prosím?“

„Našiel si, čo tak veľmi hľadáš.“

Adam nerozumel. Pokrútil hlavou.

„Príde správny čas a všetko pochopíš. Iba nezabudni, že niekedy sen, ktorý si tak túžil mať a získal si, ti môže dať veľa, ale odobrať ťa o omnoho viac.“

Nato vrana rozprestrela krídla a zanechala nechápajúceho Adama samého stáť na ceste pred domom, v ktorom kedysi žil.

Nový život, nový začiatok. To je cyklom života. Niekde dieťa vyrastá a inde nejaká duša umiera. Dni vystriedajú mesiace, breh je omývaný oceánom, stádo je zabudnuté, nemôže nájsť viac svoj domov. Vlk číha za lesom, prikrčený v kroví, nestarajúc sa o špicaté časti tŕnia a divokosť v ňom zrodená ho poháňa vpred. Baránok vzhliadne, pocíti divokosť vo vzduchu, ale už je neskoro. Vlk ho už dolapil. Baránok zaplače v tichom stone, nik však nepríbehne na pomoc. Jeho priateľom je smrť.

„Len aby to bolo rýchlo!“ - povzdychne.

Vlk ťahá večeru po zemi. Blesk pretne krajinu na polovicu, vlk sa zľakne a pustí baránka. Ten sa rozhladne, nechápe čo sa stalo. Počíta do štyri a rozbehne sa preč.

Medzi divokými kvetinami hľadá svojich kamarátov, ale nemôže ich nájsť. Tmavá hmla priniesla dážď. Je nemenná, akoby mala trvať večne. Baránok stále uniká, je sám, bez partnera, teraz už i bez života. Keď vyjde slnko, baránkova hlava sa dotkne zeme. Nastane koniec cesty. Vlk – lovec ho nemohol nájsť, ale ulovila si ho tmavá smrť.

Ale prečo sa Adam cítil byť tým baránkom, keď doteraz sa vždy cítil byť vlkom číhajúcim na svoju korisť?

Od tej chvíle Adam vedel, čo má urobiť, ale nevedel ako. Nikdy predtým to nerobil. Sám prešiel tou zmenou, aby prebral miesto starého človeka, ktorý ak by žil, dalo by sa povedať, že si odžil svoje. Vedel, že ju musí premeniť. Čím viac času trávil s ňou, tým viac po tom túžil. Túžil ju mať iba pre seba. Ako sa mohla láska sformovať v neživom srdci, tomu nerozumel. Ale bola tam a bola veľkých rozmerov. Nikdy nič podobné necítil ani pred stovkami rokov, keď žil a mohol milovať. Akoby jeho život smeroval vždy k nej, akoby sám musel prejsť zmenou, dlhými osamotenými rokmi, aby ju potom našiel, keď sa zdalo, že je už neskoro.

Nezanechal za sebou nič, keď ho starec premenil. Nemal rodinu, manželku, deti. Jeho rodičia boli už starší a čoskoro umreli. Bol jedináčik. Vždy túžil čosi viac dokázať, ale čas bol neoblomný, a jeho život plynul inak ako životy iných ľudí.

Vedel, že ak premení Conny, nebude si na nič pamätať. Na nič zo svojej minulosti. Bol tomu rád, i keď vedel, že spomienky sa po určitom čase vrátia. Túžil, aby zostali navždy skryté, aby nemusela prejsť peklom, ktorým prešiel on sám.

Bolelo to. Zakaždým, keď prišla nová spomienka, vyrývala mu na srdci hrubé krvácajúce znamenie. Už mohol porovnávať, čo mal ako smrteľník, a čo mu navždy bude chýbať. Život. Chuť jedla, vánku vo vlasoch, sloboda. Lebo i keď bol slobodným, mohol robiť čokoľvek, nevyžíval sa v tom. Už nie. Odkedy spomienky nadobudli pravý tvar, vedel, že sa vždy bude túžiť vrátiť späť a znova žiť medzi smrteľníkmi. Na čas to vyskúšal, ale bolo to nebezpečné. Nie tak pre druhých ako pre samého seba.

Takmer umrel v neskutočnej túžbe zabíjať a napojiť sa ľuďmi, ktorí sa stali jeho priateľmi. Premáhal sa v každej minúte, ktorú strávil medzi nimi. Nakoniec to vzdal, stratil sa. Odišiel bez pozdravu, bez vysvetlenia a vrátil sa domov, tam, kde zmena nastala. Chodieval do záhrady, ktorú tak dobre poznal a starých priateľov navštevoval iba výnimočne. Nikdy im však nedal odpoveď, prečo sa tak rýchlo v jeden deň vytratil.

A vtedy ju stretol. Báľ sa. Báľ sa, že na ňu hneď vyskočí, že jej ublíži. Keď sa na ňu pozrel, vedel, že by ju mal nechať žiť. Bola iná ako ostatné. V tú noc si zaumienil, že bude žiť, i keď akosi inak, ale dá si šancu, dá jej šancu. Ako sa ich láska prehlbovala, čím viac času trávili spolu, bolo to ľahšie. Láska naozaj robila divy.

Conny nepostrehla nič zvláštne, iba pocítila akési nutkanie pozrieť sa pod posteľ. V normálnom prípade by sa bola zasmiala nad myšlienkou. Musela vyzerat' ako dieťa, ktoré hľadá neexistujúce príšery, ktoré sa schovávajú pod posteľou, aby ho mohli strašiť v noci, keď sa márne bude snažiť usnúť a nemyslieť na tmú.

Nevedela, odkiaľ sa vzal ten pocit, že tam musí byť niečo, niečo čo jej pomôže a ukáže život, ktorým žila, ale zabudla na to. Niečo, čo znova vyvolá stratené spomienky.

Pomaly, ako len vedela, sa zošuchla z postele a bruchom ležala na podlahe, ktorá ju mala studeniť. Ona však necítila nič, iba to silné nutkanie. Pod posteľou bola iba malá škáročka. Ledva sa jej ruka zmestila cez ňu. Šmátrala, ale nezavadila o nič. Zdalo sa, akoby sa s ňou zahrávala iba predstavivosť, ale predsa to nevzdala. Myšlienka bola zrodená. Možno nič nenájde, možno si povie, že zošalela hľadajúc čosi, čo jej náhle našepkal iba vnútorný hlas, ale predsa... Bola tam malá iskra nádeje a pre tú bola schopná urobiť čokoľvek.

„Predsa ma nikto nevidí!“ - vyslovila a načiahla ruku. Končekom prsta sa dotkla neidentifikovaného predmetu. Predsa tam bolo niečo. Ale márne sa to snažila dosiahnuť. Nato rýchlo vstala a uvedomila si, že nemusí vynaložiť príliš veľkú silu, aby to dosiahla. Stačí zdvihnúť posteľ. Svojou silou si bola istá.

Niektoré veci proste vedela bez toho, aby jej o nich niekto povedal. Chytila oboma rukami posteľ a nadvihla. Teda sa pokúsila ju nadvihnúť, ale nič sa neudialo. Posteľ sa nepohla ani o centimeter.

'Asi som hladná. Strácam silu.' - preblesla jej hlavou myšlienka a v tej chvíli si uvedomila, že v tento deň ešte nič nejedla.

Rozšírili sa jej nozdry, ale na širokom okolí nezacítala jedlo. Ten typ jedla, ktorý by jej dodal silu. Pocítila iba srnčiu vôňu, počula tlkot srdca veveričky, ktorá hľadala svojich rovesníkov na konári stromu blízko jej domu.

Človek by sa nebol ani nazdal a už bola vonku sediacca ticho na konári a pozorujúc drobné pohyby veveričky. Jej krv ju vábila, ale vedela, že keď ju dosiahne a vysaje z nej život, nebude to uspokojenie, po ktorom prahlo jej telo. Keď už v najväčšej tichosti takmer lapila veveričku, prišla vôňa, ktorá ju opantala. Áno, to bolo zadosťučinenie, ktoré hľadala. To bolo ukojenie túžob. A v rovnakej chvíli začula hlas. Ktosi bežal.

Jej oči ľahko našli útle dievčenské telo a zachytili jej kroky. V sekunde stála pred ňou s očami rozšírenými a s nozdrami nasávala jej vôňu. Vôňu jej krvi. Dievča zastalo pred ňou. Bolo vidieť, že je zmätené, že neočakávalo žiadneho človeka nablízku.

„Dobrý večer!“ - pozdravilo sa.

Conny mlčala.

„Prepáčte...“ - chcelo niečo povedať.

Cítilo, že je v nebezpečenstve a ten pocit Conny ešte viac vyburcoval.

„Zatúlala si sa?“ - spýtala sa tlmenným hlasom.

„Nie! Priateľ ma čochvíľa dobehne, iba sa zastavil...“

Conny vedela, že klame.

„Vieš rovnako dobre ako ja, že nikto nie je nablízku.“

Približovala sa k dievčine pomalými krokmi a ona zaspätkovala. Už - už sa dala na útek, keď ju Conny jemne chytila za rameno. Jej sila bola ohromujúca pre ľudí. Dievča zostalo ako priklinované do zeme.

„Prosím...“ - bolo cítiť, ako sa stiahlo pod dotykom Conny.

„Pssst.“

Conny si ho pritiahla bližšie a už videla iba pulzujúcu tepnu na jeho krku. Zatiahla nosom.

„Voniaš nádherne.“

Dievča sa roztriaslo.

„Aké je tvoje meno?“

Nedostala odpoveď.

„Aké je tvoje meno?“ - spýtala sa naliehavejšie.

„Ysabelle.“

„Ysabelle...“

Conny zatiahla a v momente sa prisala na jeho krk nevnímajúc nič naokolo, ani jeho bojujúce telo, až kým úplne zastal akýkoľvek pohyb tej drobnej ľudskej bytosti. V tej chvíli ho pustila a dievča sa zošmyklo na zem. Zostalo mŕtve ležať. Conny sa poobzerala. Ešte stále cítila jeho chuť na svojich perách. Oblizla si ich. Krv. Znova krv... Ten lahodný nápoj, ktorý ju vyživoval, bez ktorého nemohla existovať, a predsa... Ten elixír života, ktorý ju zakaždým zabíjal tak trocha, keď sa ním napojila. Vedela, čo má urobiť. Nerobila to prvýkrát.

Potiahla dievča hlbšie do tmy medzi nízke kríky, ktoré však dávali dobré útočisko, keby sa niekto pritrafil nablízku.

Nebolo tam však ani živej duše a samota znova doľahla na Conny ešte viac než predtým. Vbehla do prázdneho domu a čosi hľadala v zásuvkách. Keď to našla, rýchlym krokom sa náhlila von z domu smerom k napospas zanechanému dievčaťu.

„Ysabelle...“ - vyslovila predtým, ako dievča obliala benzínom, ktorý sa nerozširoval ďalej, splanul iba na nebožtíkovom tele pri škrtnutí zápalky.

Conny ticho pozorovala jeho plamene. Vôňa spáleného mäsa, mäsa bez kvapky krvi, života, jej vchádzala pod kožu, až sa cítila byť ňou napáchnutá. Vošla znova do domu a napustila si teplú vodu. Akosi jej bolo zima, i keď počasie bolo príjemné. Chlad však cítila vo svojom vnútri a vedela, že ho nikto nebude môcť nikdy vymazať.

Keď nepokoj v duši ako - tak pominul, znova si spomenula na tú neurčitú vec pod posteľou. Nadvihla ju, ale stále sa nepohla.

Vložila do toho pohybu všetku svoju silu, ktorá sa miešala so zlosťou, nenávisťou a bezútešnosťou, ako i túžbou dozvedieť sa nepoznané. V tom dlážka zapraskala. Posteľ bola primontovaná o hrubé parkety, ktoré napriek rokom držali veľmi dobre. Pokrčila plecami a v tej chvíli všetka tá beznádej v nej mohutným praskotom nadvihla posteľ, až ju dokázala úplne otočiť nabok. A vtedy to uvidela.

Pod posteľou bol zaprášený akýsi úzky zápisník. Chytila ho do ruky, ofúkala hrubú vrstvu prachu a oprášila zbytky.

'Môj zápisník.' - skveli sa drobné písmená na obale zošita.

Spoznala vlastné písmo. Ruky sa jej roztriasli očakávaním, ale neotvorila ho. Zložila posteľ na miesto a zahladila stopy.

Nikdy nemohla vedieť... Netušila, prečo bol notes pod posteľou. Zdalo sa, že tam ležal dlhé mesiace, či možno roky. Až potom ho chytila, otvorila prvú stranu túžiac splynúť s minulosťou, so svojím životom, o ktorý bola okradnutá. Myslela si, že znova prežije bezstarostný život vo svete živých, akoby bola sama ožila, znova sa narodila čítajúc svoje vlastné riadky z ďalekej minulosti.

Keď však otvorila notes, hneď prvá strana napovedala, že písmeňá nehovoria o jej minulosti, o ktorej sa túžila dozvedieť čo najviac, ale začínali kdesi na polceste vo svete, kde ju Adam doniesol. Pokrčila plecami. Nepamätala si, že by písala denník, ale písmo patrilo jej. Nevedela, ako dlho je v tomto zmenenom stave, ale tak či onak vedela, že sa dozvie veci, na ktoré sa nepamätá. Nové informácie, ktoré jej dovolia si spomenúť. Dychtivo sa začítala do prvých riadkov.

„Sedím v ríši, ktorú matne spoznávam. Dal mi ju Adam v deň, keď sa rozhodol mi ukázať skutočný svet. Teraz som však sama. Kde sa podel? Nevidela som ho už pár dní. Mám strach. V jeho náručí som sa cítila bezpečne, i keď jeho povaha... Ako by som to mala opísať? Je dosť rozvrátená. Ťažko s ním udržiavam krok. Raz je veľmi milý, inokedy žartovný, ale veľmi rýchlo sa dokáže nahnevať a sama, keď čítam tieto riadky, sa dívám, ale vidím plamene hnevu v jeho očiach.“

Niekedy mi pripadá, akoby nebol z tohto sveta. Teda z môjho sveta, kde žijem a skrývam sa, nie som však sama, pretože môžem tu byť s ním. Tu, v tomto druhom svete, ktorý nemôžem nazvať snom, lebo žijem. Žijem však akosi inak. Kopnem o nohu stoličky a mala by som cítiť bolesť. Plačem ako teraz, keď mi chýba, a cítim v duši slané slzy, ktoré mi však nespádajú na pery. Akoby som bola bez vlahy, bez skutočných pocitov, iba tých, ktoré je cítiť dušou, keď krváca. Bolesť, keď sa pohádame, ma priam pichá pri srdci, akoby tisíce nožov bodali priamo do jeho stredu. A keď je vo svojej romantickej nálade, točí sa so mnou naozaj celý svet. Snívam v jeho náručí o budúcnosti, a predsa... Nikdy o nej nehovoríme. Akoby ju sám nemal, nechcel mať, alebo by sa jej bál. Nerozumiem tomu. Akoby obchádzal danú tému, a predsa podáva ruky a nesie ma na obláčiku šťastia, že chcem uveriť, že môžeme zostať navždy spolu.

Ale prečo a odkiaľ sa vzali myšlienky, že je tam predsa len nejaká prekážka, ktorá nám v tom bráni? Prečo cítim z jeho slov, že nie je odhodlaný stráviť so mnou zostatok života? A prečo sa nepamätám, odkiaľ som prišla, kým som bola predtým?

Je to trápenie, ktoré ma sužuje, ktorému nerozumiem. Predsa každý človek má svoju minulosť. Ja akoby som ju nikdy nemala, ale som tu. Musela som byť dieťaťom kedysi. Tak ako je možné, že žiadne spomienky neprichádzajú? Teda, prichádzajú z času na čas. Sú však také matné, že neviem, či som ich snívala, alebo sa skutočne stali.

Jeho meno som vyriekla už tisíckrát. Pozerala by som fotky, ktoré boli urobené o nás, ale žiaľ, nemáme ani jednu. Akosi akoby sme nikdy nepotrebovali ten záblesk spomienky, pretože ony sú uložené v našich srdciach navždy. V našich... Tento krát mi to pripadá, akoby boli uložené iba v mojom srdci.

*Prečo mi dáva pocit, akoby som ho poznala tisíce rokov,
a predsa o ňom neviem nič? Vždy to bolo tak, ale viem, že
kedyś bol otvorenejší. Nie, nepamätám sa na presný čas
alebo dej, ale viem, v duši cítim, že sa čosi zmenilo. Je tam
čosi, čoho sa bojí... Táto myšlienka je zrodená náhle, ale
nedostávam odpoveď na otázku: čoho? Premýšľam.
Vybavujem si dni, ktoré sme strávili spolu šťastní.
Nespomínam si na deň, keď ma pretvoril. Dnes však už
viem, že by som to mala pomenovať práve týmto výrazom.
Žijem, ale krv, ktorá mi kolovala kedyś v žilách, sa kamsi
vytratila. Pozriem sa do zrkadla a vidím bledú tvár, akoby
sa jej dotkla smrť. Pozriem sa na ruky, sú rovnako bledé,
nechty krásne udržiavané. Iste som nikdy nerobila ťažkú
prácu. Prečo sa nepamätám, odkiaľ som prišla? Vidím svoj
domov, vidím nádherný palác. Áno, nazvala by som ho tak,
pretože je pretkávaný zlatom vo vnútri a vonku slnečnými
lúčmi a viem, že som tam bola šťastná.*

Keby som však povedala, že šťastie sa potom vytratilo, klamala by som. Lebo bola som šťastná aj vtedy, keď to všetko pominulo a zostal iba Adam. Ale ako náhle zostal iba on, spomienky sa pomaly vytrácali, a preto som sa rozhodla písať si denník. Viem, že keby ho našiel, nesúhlasil by. Ten jeho strach sa mi zdá úplne neopodstatnený. Keď som mu raz navrhla, že by som si rada zapisovala svoje myšlienky, zastavil ma ráznym: „Nie!“

„Prečo by som nemohla? Adam, mám pocit, akoby som zabúdala na svoju minulosť. Keby sa ma niekto spýtal, odkiaľ som prišla, kto som, nemohla by som odpovedať, pretože nemám poňatia o tom. Mám strach, že zabudnem na všetko ostatné, čo sa práve deje.“

„Nie, Conny! Vyhod' si to z hlavy!“

„Adam! Ja si predsa ani nepamätám na tváre svojich rodičov. To nie je fér!“

„To nikdy nebolo fér...“ - odvetil zadumane.

„Čo nikdy nebolo fér?“

„Prosím?“ - spýtal sa ma ako duchom neprítomný.

„Čo nikdy nebolo fér, Adam?“

„Život... Tento život nikdy nebol fér.“

Nato sa postavil a odišiel kamsi bez vysvetlenia. Už viem, že v týchto chvíľach mu musím dať voľnosť, aby strávil určité pocity, o ktorých však ja, žiaľ, nič neviem.

Niekoľko to boli iba hodiny, niekoľko sa vyparil na pár dní.

Keď sa vrátil, pretože vždy sa vrátil, to musím uznať,

konal, akoby sa nič nebolo stalo. Raz som sa ho spýtala,

kde bol. Nechcel odpovedať. Keď som dobiedzala, skríkol

na mňa a zabuchol dvere. O pár hodín sa vrátil s kyticou,

ktorú pozbieral kdesi po ceste na lúke. A ja som mu

odpustila. Nepýtala som sa viac.

Čas nemá žiadnu cenu. Jeho význam prestal existovať už tak dávno...

Tu sa riadky končili a o dva odseky ďalej Conny pokračovala vo svojom písaní.

Počula som akýsi zvuk, tak som sa išla pozrieť, čo to bolo. Iba vrana, ktorá sedela na strome, a keď náhle odletela, zanechala za sebou akýsi studený vánok. Zisťujem, že cítim viac ako predtým. Že začínam pociťovať všetkými zmyslami. Už to nie sú iba oči a hmat, ale akoby siedmy zmysel sa bol prebúdzal. Škoda, že neviem čítať myšlienky. Ak by som mohla, prečítala by som tie Adamove. Tak veľmi túžim vedieť, čo sa odohráva v jeho hlave. Miluje ma ešte, alebo potreboval ma iba pre ulahodenie svojho mužského ega? Možno je teraz kdesi inde, s inou ženou a... pretvára ju? Čo to slovo, preboha, znamená?! Ako ma mohol pretvoriť, kedy sa to stalo a prečo?

Conny sa znova dostala na koniec vety a pár stránok bolo vynechaných. Akoby písala tam, kde otvorila zošit.

Akoby nepotrebovala pokračovať vo svojich myšlienkach, alebo by boli zanikli na pár dní. Či boli to mesiace? Alebo akoby zabudla na svoj denník. Prestala premýšľať nad časom a pokračovala v čítaní.

Je taký milý. Znova som šťastná. Ubezpečil ma, že všetko bude v poriadku, že sa moje spomienky vrátia. Nepovedal mi však, čo sa stalo, prečo ich zrazu nemám. Akoby som nikdy nebola dieťaťom a nehrala sa v pieskovisku s ostatnými deťmi. Ani neviem, či mám súrodencov, či moji rodičia žijú. Ak sa ho spýtam, odpovie mi iba, že mi nemôže nič povedať, že ak by mi vyrozprával môj príbeh, zdal by sa mi byť cudzí, akoby mi nepatril. Pretože by som spomienky nevyvolala sama, a tým by som ich nedokázala prežiť tak, akoby som mala. Je tajuplný. Veľmi tajuplný, ale kdeśi mu rozumiem. Je starší odo mňa, múdrejší. Vždy som sa pozastavovala nad jeho múdrosťou a nemám dôvod pochybovať v ňom.

Predsa je mi najbližší a nikdy by mi nemohol ublížiť. Máme iba jeden druhého. Teda... Ak si dobre pamätám, nikdy som sa s nikým nestretla. Ale môžem veriť svojmu rozumu, spomienkam, keď neexistujú? Nie. Cítim však i napriek tomu, že mnohokrát je na mňa tvrdý, nerobí to bezdôvodne. Raz mi povedal:
„Musím byť tvrdý na teba, zlatko! Inak sa to nikdy nenaučíš.“

Už si nepamätám, čo bolo lekciou. Dúfam však, že som sa ju naučila.

Conny otočila stranou v zošite.

Práve som pripravila raňajky. Iba toastový chlieb s maslom a čajom. Chcela som sa mu odvdáčiť za láskavosť, ktorou ma zahŕňa, i keď stále cítim pachuť po jeho náhlých odchodoch a príchodoch, po jeho sebeckom správaní sa.

Znova nechce hovoriť na danú tému. V to ráno, keď sa vrátil, videla som v jeho očiach akúsi divosť. Nevyl'akal ma, neurobil nič zlého. Bolo to iba niečo, čo sa tam nemalo nachádzať, čo tam ešte prednedávnom nebolo, nepatrišlo k jeho osobnosti. Nechala som to tak. Nebudem sa pýtať. Keď nechce, je to zbytočné, aj tak mi nič nepovie. On je už raz taký. Na toto si pamätám veľmi dobre... Zaujímavé... Ako si môžem pamätať na niektoré veci a na iné si nepamätám vôbec?

Za slovami boli nakreslené veľké vypuklé oči.

Takže späť k raňajkám. Nejedol. Ani sa ich nedotkol. Nečudovala som sa, lebo sama som pri pripravovaní mala akýsi zvláštny pocit, akoby som ani nepripravovala jedlo, ale nakladala na tanier čosi, čo nie je na konzumáciu.

Nie, toastový chlieb vyzeral dobre, čaj voňal vôňou lesa, ale v tej chvíli, keď sa mi dostala do nosa jeho vôňa a pozrela som sa na chlieb, namiesto pečiva som videla krv.

V normálnom prípade sa ľudia vylakajú, ale ja som sa nezľakla, i keď tá červená masa ma vábila.

Adam sa pozrel na mňa, keď som položila na stôl pred neho pripravené raňajky, poďakoval sa a povedal:

„Conny, ja nie som hladný.“

„Prepáč, iba som chcela...“

„To je v poriadku.“ - nenechal ma dohovoriť.

„Ty budeš jesť?“

Obrátil sa mi žalúdok,

„Nie...“ - vyjachtala som.

„Akosi ma prešla chuť.“

Myslela som si, že sa spýta, či je to kvôli tomu, že odmietol jesť. Ale nespýtal sa nič. Odsunul stoličku a bez slova sa pobral do záhrady.

Stále ho vidím, ako sedí na lavičke a pozerá sa do diaľky, akoby čosi sledoval. Upíry asi nikdy nejedia...

Včera... zdá sa to byť tak dávno, ale myslím si, že to bolo včera, keď som znova zakopla o stoličku, tento krát však tak silno, že sa prevrátila. Necítila som však fyzicky nič. Vyzula som si topánky i ponožky, ale ani náznak začervenania. Dotkla som sa prsta, všetkých prstov na nohe i záhlavia, pretože presne neviem, čím som zakopla, ale nič, žiadna bolesť. Porozprávala som to Adamovi so smiechom a dodala som, že začínam byť znecitlivená, že cítim iba lásku. Nesmial sa. Uprene sa mi zadíval do očí a spýtal sa:

„Trvá to už dlho?“

„Čo trvá dlho?“ - stále som sa usmievala.

„To znecitlivenie.“

Vylakal ma.

„Neviem. Naposledy som cítila zakopnutie. Aj keď...“

„Aj keď?“

„Aj keď som ho skôr cítila v duši, nie fyzicky.“ - mávla som rukou.

„Asi si myslíš, že som stratila rozum.“

„Conny...“ - začal, ale nepokračoval.

Pozrela som sa na neho a zdvihla obrvy. Mávol iba rukou.

„Adam, čo sa deje?“

„Nič, zlatko!“ - pritiahol si ma k sebe.

„Desíš ma.“

„Prepáč, to som nechcel!“

„Si divný.“

„Divný?“ - pozrel sa na mňa a akoby som videla bolesť v jeho očiach.

„Divný. Akýsi iný.“

„To sme obaja.“

Usmiala som sa. Sme. Sme úplne cvokmi z lásky.

Pobozkala som ho. Opätoval môj bozk a potom povedal, že zájde do mesta.

Chcela som ísť s ním, ale odmietol a povedal, že nie som ešte pripravená. Načo by som mala byť pripravená? Nepočkal ani len na otázku, iba akoby mi ju bol prečítal v myslí, lebo pri dverách sa otočil a vyriešol... „Nie!“ Jeho ústa sa nepohybovali, ale počula som zreteľne jeho hlas v myslí:

„Až budeš pripravená, budeš vedieť.“

Nerozumiem tomu... Som schopná čítať jeho myšlienky?

Conny náhle zatvorila zápisník. Znova začula akýsi zvuk, ktorý nevedela k čomu priradiť. Zbehla dole schodmi v najväčšej tichosti. Ten zvuk sa ozýval zvonka. Pootvorila dvere do domu a pozrela sa von. Bol jasný deň, ale i keby bola tma, nemusela by hľadať dlho. Jej oči akoby priťahoval ten vták. Bol veľký. Priam obrovský. Nebola to obyčajná vrana. Bola černejšia ako všetky ostatné a zobák priam pálil žltou farbou. Krákala. Krákala však akosi čudne. „Heš!“ - pokúsila sa ju odohnať, ale vrana sa ani len nepohla.

„Drž zobák!“ - zakričala v zúrivosti nevediac, odkiaľ sa vzala.

Prečo sa hnevá na obyčajného vtáka? Keď sa vrana pozrela na ňu, Conny mala pocit, akoby ju už niekde videla. Tie oči... Akoby patrili človeku a nie vtákovi. Po pár sekundách vrana odvrátila hlavu, rozprestrela krídla a odletela.

Conny vošla tackavo do izby akoby v mrákotách. Akoby ju opúšťali sily. Keď sa pozerala na vranu, akoby jej vyciavala energiu. Vtom sa zmenilo celé priestranstvo.

Uvidela sa ako dieťa. Skákala cez kamene v záhrade.

Zakopla o jeden a padla. Rozplakala sa. Na to pribehla matka, ktorá stála obďaleč a s niekým sa rozprávala.

Zdvihla ju, pritisla ju k sebe a Conny cítila jej starostlivú lásku, i keď jej nevidela do tváre.

„To nič dievčatko, také veci sa stávajú.“ - počula jej hlas.

Cítila jej ruky, ako jej jemne šúcha odraté koleno.

A potom sa jav vytratil a ona bola znova v dome, v ktorom žila a opierala sa o studené steny.

Všetko sa deje tak rýchlo. Ani neviem, koľko dní ubehlo. Mohli to byť mesiace alebo iba pár hodín. Spomienky na minulosť sa vracajú iba v sekundových intervaloch a nie som si nikdy istá, či patria skutočne mne, lebo cez deň som úplne zaneprázdnená niečím iným...

Čítala Conny ďalej denník, ktorý stále držala v ruke. Zdalo sa, že tieto pocity už prežívala i predtým. Ale kedy? Kedy sa to všetko stalo? Prečo si nezapisovala dátumy svojich myšlienok a pocitov? Dátumy udalostí?

Zisťujem, že vidím lepšie ako kedykoľvek predtým. Vždy som videla dobre, ale toto je akési iné videnie. Už nejde iba o oči, ale hmat, čuch... Všetko akoby sa zdokonalilo na úroveň, o ktorej som nikde nečítala. Čo sa to so mnou deje? Spytujem sa každú chvíľu, keď vidím ako prach sadá na nábytok, keď sledujem slnko, ktoré pomaly skláňa hlavu alebo mesiac, ktorý ma neskutočne vábi, keď je spln. Myslím si, že zmena nastala práve v tomto období. V noci, ako je táto.

Neviem, ako to môžem vedieť, keď sa presne nepamätám, ale viem, že bol spln. Moje ja mi to hovorí. Smiala by som sa, ak by to nebolo také žalostné. Nič neviem, a predsa ovládam toho omnoho viac, než by som predpokladala. Dnes som sa chcela dotknúť šálky, ktorá bola vzdialená asi desať centimetrov. Nemohla som sa za ňou načiahnúť a bola som lenivá vstať, a vtedy sa to stalo. Sedeli sme v obývačke a Adam mi čítal z akejsi knižky. Načahovala som sa za ňou, a zrazu sa šálka pohla a pristála pri mojej ruke. Vyskočila som z kresla. I to bola rýchlosť, akú som nepredpokladala, až som sa takmer zatackala. Cítila som Adamov pohľad po celý čas na sebe, ale nevyriekol ani slova. Otočila som sa a videla som, ako sa na mňa pozerá. Usmieval sa.

„Čo to malo znamenať? Videl si to?“ - spýtala som sa, i keď som si bola vedomá, že to musel vidieť.

Prikývol.

„Ako som to urobila?“

„Nemyslím si, že si to bola ty. Chcel som ti pomôcť, keď som videl, že ju nedočiahneš.“

Neveriacky som sa na neho pozrela. Nechcel mi snád' povedať...

*„Máš nadprirodzené vlastnosti?“ - vyhrkla som v úžase.
Zasmial sa.*

„Aj ty máš.“

*„Nie, ja určite nemám.“ - vzápätí som si spomenula na
rýchly vztyk.*

*Nemohol to spôsobiť on. Musela som to byť ja. Adam vstal
z kresla a pristúpil ku mne. Chytil mi ruky do dlani
a prenikavo sa mi pozrel do očí.*

„Máš ich, len o nich zatiaľ nevieš.“

*„Adam, čo sa deje?“ - spýtala som sa znova ako už
tisíckrát predtým.*

*Musela som vyznieť veľmi žalostne, pretože naozaj som sa
tak cítila. Akoby celý svet bol proti mne povstal.*

„Nič, Conny, iba sa meníš.“

„Mením sa...“ - šepala som.

Tak veľmi som túžila konečne vedieť, čo to slovo znamená.

*„Niekto mi ukradol spomienky.“ - vyslovila som nahlas bez
toho, než by som zvažila svoju vetu.*

„Budeš poznať odpovede.“ - vyslovil, akoby mi čítal myšlienky.

Striasla som dotieravý pocit zo seba.

„Vždy hovoríš, že sa všetko dozviem v pravý čas, ale Adam, kedy nastane ten čas?“

Azda som bola ako malé dieťa. Slzy som mala na krajíčku.

Objal ma.

„Conny, tak rád by som ti to povedal, ale nemôžem.“

„Viem, musím na to prísť sama,...“ - skočila som mu do reči.

„Áno. Prídeš na to sama a potom...“ - nedokončil svoju vetu.

„Potom Adam? Čo bude potom?“ - spýtala som sa.

Pokrčil ramenami a dodal:

„Potom budeš vedieť všetko.“

Na to mi pustil ruky, odvrátil pohľad a ledabolo si sadol späť do kresla. Znova sa začítal, tento krát však riadky nečítal hlasno. Cítila som, že ich ani nesleduje.

S myšlienkami bol kdesi úplne inde. Túžila som vedieť kde, na čo myslí, ale nemohla som mu ich prečítať.

Nie, nemala som nadprirodzené schopnosti. Ak by som mala, už by som vedela všetko. Jeho myseľ by mi to povedala a ja by som nerobila toľko chýb znova a znova. Nemusela by som ho obťažovať otázkami. Bolo by to lepšie pre oboch z nás. Naozaj by to bolo?

Pomaly som si sadla späť do kresla, pozrela sa na Adama, ale pocit, že je niekde inde sa už vytratil. Tento krát naozaj čítal už nahlas. Nemohla som byť pokojná. Cítila som sa stiesnene. Kedy už dostanem konečne odpoveď na svoje otázky?

„Idem si ľahnúť.“

„V poriadku. Ja ešte dočítam.“ - ukázal na knižku.

Teraz som tu hore a píšem tento denník. Nevieť, čo by sa stalo, ak by Adam prišiel na to, že si ho píšem. Nevieť, či by sa tomu potešil, alebo nie. V skutočnosti ani neviem, čo je medzi nami. Bud' zaspím, kým príde hore, alebo nie je doma, keď si idem ľahnúť. Ráno vždy vstávam sama.

A pritom všetkom mám neustále pocit, že každú noc sa mi sníva iný sen a ... bude to smiešne... ale je to, akoby som už dávno nebola spala.

Conny uprela pohľad na nočný stolík. Vstala s denníkom v ruke a postavila sa do najodľahlejšieho kúta v izbe. Cítila, že dokáže urobiť, čo sa chystá. Pozrela sa na knihu, ktorá ležala nedočítaná na stolíku. Silou myšlienky začala v nej listovať. Očami ako orol sledovala riadky a mysl'ou ich prebehla. Jedna strana, dve, tri, desať, dvadsaťdva, päťdesiat... Nevedela, ako dlho tam stála, ale zdalo sa, že knižka je prečítaná za pár minút. Adam mal pravdu. Má isté nadprirodzené schopnosti.

Príbeh o mužovi, ktorý stratil domov. Prišiel oň kvôli kumpánom, ktorým veril, s ktorými sa zabával, zdieľal svoje najtajnejšie myšlienky, pocity, a ktorí ho potom okradli, zničili mu život, obrali o domov, rodinu a on sa stal bezdomovcom. Čo bolo však najhoršie, bezdomovcom sa cítil byť práve vo svojej duši. Bol prázdny. Všetko, čo mu zostalo, boli spomienky, ku ktorým sa stále vracal, ktoré mu zožierali dušu. Predstavovali najkrajšie obdobie jeho života, keď mohol byť bezvýhradne šťastný v kruhu vlastnej rodiny. Roky ubiehali, ale pre neho čas prestal mať význam.

Žil v minulosti, v spomienkach. Vyhľadával rodinu, deti, ktoré dospeli a založili si vlastné rodiny. Deti, ktoré nepoznali svojho otca, mysleli si, že zomrel. Najprv sa hneval na svoju manželku, ale potom keď prechádzal v mysli etapami svojho života, uvedomil si, že mala pravdu, keď mu vyčítala pochybných priateľov. Zistil, že boli mladí, ale mal si dávať omnoho väčší pozor a mal dôverovať jej ženskej intuícii. Boli tam znaky klamstva, podvodu, podlosti i falošnosti, ale on, akoby bol slepý a hluchý a teraz iba ľutoval. Nikdy sa k nim znova neodvážil priblížiť. Iba zo vzdialenosti ich sledoval tak, aby ho nespoznali, aby deti nemuseli vidieť životom zotročeného otca, aby vnúčence sa nemuseli hanbiť za jeho zjav, či báť sa ho a aby manželka mohla byť konečne pokojná a šťastná v kruhu svojej najbližšej rodiny. Neuvedomoval si, že bol slabochom, lebo sa neodvážil čeliť pravde, neodvážil sa vystúpiť z tmy a postaviť sa tvárou pred svojich blízkych a poprosiť ich o odpustenie. Báľ sa odmietnutia. Báľ sa, že na neho zanevrelí. Myslel si, že vie, ale nevedel. Nepoznal pravdu.

Nemohol sa im dostať do duše a prečítať ich najtajnejšie túžby, keď sa v noci vracali k nemu a prosili Boha o kúsok minulosti, keď s nimi ešte mohol byť. Nevedel, ako veľmi im chýba, že jeho neprítomnosť spôsobuje muky, ktoré sú v duši, ale neodrážajú sa na ich tvárach. Že všetko to, ako žili, čo robili, ako prehovorili, kým sa stali, bolo výsledkom toho nešťastného dňa, keď od nich odišiel.

Conny zamrazilo. Našla sa v tej knihe. Našla tam mnoho vlastných pocitov, podobnosť s vlastným životom. Nechcela dopadnúť ako ten stavec, postava z knižky. Nechcela zomrieť opustená, sama. A v tej chvíli si uvedomila, že v tej podobnosti je omnoho viac. Ona proste už dávno zomrela. Bola úplne sama. Nebol žiadny život, minulosť. Bolo iba práve tu a teraz. Tu a teraz nebola sama. Okradnuté spomienky však vyvolávali pocit osamelej smrti. Striasla sa. Nechcela na to myslieť. I tak myslela na to mnohokrát. Aj keď sa niektoré spomienky objavili počas jej nového života, jedna, tá najdôležitejšia, stále zostávala skrytá.

„Niečo sa stalo. Niečo, kvôli čomu cítim tú hroznú nevraživosť voči Adamovi, ktorá sa zhmotňuje a silnie každým dňom. Čo mi to vykonal?“

Sklopila pohľad na diár. Zápisky pokračovali na ďalšej strane, ale Conny im nerozumela. Boli písané akoby v rýchlosti a nedávali jasný zmysel.

Nie, tu nie je nič také, čo som videla vo filme Twilight Sága. Nikto sa tu nebije, neháda, nie sú tu vojny medzi klanmi. Som tu iba ja, Adam a tá vrana. Je hrozné byť medzi ľuďmi. Medzi tými žijúcimi voňajúcimi tvormi, z ktorých sa idem zbláznit. Ktorou som bola aj ja, a nikdy by som nepredpokládala, že by sa niekto mohol pozerat' na mňa také ako sa ja teraz pozerám na nich.

Adam ma zaviedol do mesta. Mal pravdu. Nebola som pripravená. Hneď, ako som zazrela prvého človeka, pocítila som nesmiernu chuť ochutnať jeho teplú krv.

Pomaly ako dravec som sa približovala k nemu, keď ma Adam nasledoval na chvíľku a už by som bola na neho skočila, ak by sa neobjavil medzi mnou a tým mužom. Videla som, že sa muž prelakol, až poskočil, ale neviem, či od pohľadu na mňa, alebo z nečakanej rýchlosti Adama, keď sa objavil medzi nami. Cítila som vlastné narastené tesáky. Pohľadom som bola upretá stále na toho neznámeho muža, svoju korisť, ktorá mi patrila. Všetko okolo zaniklo. Adam ma musel odtiaľ silou odvláčiť a priam ma vsotil do auta. Uháňal ako zmyslov zbavený. Doma mi prikázal, aby som vystúpila a odišiel kamsi. Videla som už iba uháňajúce auto, ktoré sa mi stratilo z dohľadu, keď ho obkolesili vysoké stromy blízkeho lesa. Najprv som túžila bežať za ním. Mala som silné tušenie, že sa vracia do mesta, ale som sa rozhodla, že bude lepšie, ak počkám. Pomaly sa i tak zmrákaľo a vedela som, že Adam je veľmi nahnevany.

Ak by ma tam znova uvidel, neviem, čo by bol schopný urobiť. A potom prišiel domov... Bola to hirôza. Bol krvavý, v ruke držal čosi... Bolo to ako srdce a ukázal mi to a moje oči... Nemohla som pozerat', myslieť na nič iné iba na ten kus vnútornosti, čo držal v ruke a na krv, ktorá mu stekala po rukách a kvapkala na dlážku... Počula som, ako prerývane dýcham. Bola som schopná aj zabíjať, aby som sa nasýtila... Tento krát to však nebolo potrebné. Známa vôňa opantala moje zmysly. Nie iba vôňa krvi. Bola to vôňa krvi toho muža, ktorého som si vybrala v meste ako potravu. Túžila som po krvi. Po jeho krvi! Bože! Nemohla som racionálne premýšľať. Vystrelila som k nemu, za každú cenu som mu chcela vyrvať z ruky ten poklad, ktorý tak strašne potrebujem... On ho stále držal v ruke. Bola som tam v sekunde, ale zrazu ho nebolo. Kde ho dal? Zúrila som. Penila som. Hnev narastal a Adam sa iba smial. A vtedy som zavetrila.

*Ja som skutočne vetрила ako zver! Oči sa zdvihli do výšky
a ten kus bol vyhodенý na strope, už-už sa odlupujúč.
Vyskočila som, chytila a vopchala si ho dychtivo do úst.
Bola to manna. Skutočná manna, ale chýbal pocit úlovku.
Keď som sa nasýtila, uvedomila som si, že Adam nespustil
oči zo mňa.*

„Je to lepšie?“ - spýtal sa.

Prikývla som bez slova.

„Nič ti nechýba?“

„Ako to vieš?“

*„Videl som ťa. Nikdy som ťa nevidel ešte takúto...
nezodpovednú.“ - posledné slovo priam vyštekol.*

„Nezodpovednú?“

*„Bolo tam predsa mnoho ľudí! Bol deň, nie noc! Vieš si
predstaviť, čo by sa udialo, ak by si na neho skočila a
roztrhala by si ho v zuboch?“*

„Neroztrhala by som ho...“

„Nechytaj ma za slová! Vieš, čo by sa stalo, Conny? Vieš, čo si spôsobilá?“

Zahanbila som sa. Mala som si dávať väčší pozor. Uznaná som v duchu. Ani som si nechcela predstaviť, čo by sa udialo. Čo by sa udialo so mnou, pretože som vedela, ten človek by nemal žiadnu šancu oproti mne. Ale čo ostatní ľudia, ktorí by to odsledovali ?

*„Takmer si sa prezradila! Takmer si nás prezradila!“
Adamov hlas priam dunel, až som cítila jeho údery.
Jeho oči zblklí. Bol až nadpozemský. Nuž... ved’ nadpozemskí sme obaja.*

„Prepáč!“ - vyriekla som previnilo.

„S tým by si si nepomohla, ak by bolo neskoro.“

„Čo si urobil?“

*„To, čo som mal urobiť. Zahladil som stopy. Všetky stopy.“
Na slovo „všetky“ kľádol prílišný dôraz, než by to mohlo uniknúť mojim ušiam.*

„Ako to myslíš?“

„To srdce... Nebolo ti povedomé?“

„Bolo.“

„Si rozumná Conny, domysli si, čo som urobil.“

Nenávidím, keď nehovorí priamo k veci. Som rozumná, i keď nie vždy sa tak ukazujem, ale Adam hovoríeva v hádankách. Teda, nechá ma hádať, lebo je zvedavý, ako ďaleko siaha moja predstavivosť. Túži dôverovať v moju silu, rozum, ale niekedy mu naozaj nedávam inú šancu, než ma nechať v strede rozhovoru. Tento krát, i keď bol naozaj nahnevaný, nemienil to uľahčiť ani jednému z nás. Mal skutočne bojovú náladu.

„Zabil si ho.“

„Tak je! A prečo som ho zabil?“

„Aby si zahľadil stopy. Ale čo s ostatnými?“

Spomenula si. Ani nestihla dokončiť vetu. Adamovi vyskočili obrvy a Conny si domyslela celý príbeh presne tak, ako sa odohral. Nie, ona si ho nie iba predstavila. Ona ho skutočne videla vtedy Adamovými očami.

Kým sa Adam dostal do mesta, bola hustá tma. Vďaka svojim schopnostiam dokázal rozoznať pachy každého človeka a oddeliť ich od pachov iných ľudí. Vedel, ktoré má hľadať. Poznal ich. Boli to ľudia, s ktorými sa stretával.

Ľudia z jeho života. Terajšieho života. Ľudia, ku ktorým sa dostal blízko a skamarátil sa s nimi. Najprv navštívil všetkých tých, ktorí boli na okolí. Nemaznal sa s nimi.

Nestáli k nemu blízko. Iba im v tichosti vykrútil krk silou, ktorú získal. Upratal po sebe ako mnohokrát predtým.

Zahladil všetky možné stopy, ktoré by viedli k nemu, alebo ku Conny. Potom zaklopal na dvere ďalšieho z nich.

Prišiel mu otvoriť muž. Préda. Préda Conny.

„Ahoj Tom! Chcel by som ti vysvetliť...“

„Neviem, či sa to dá vysvetliť, Adam!“

„Som si istý, že ak mi dáš šancu, môžem ti podať skutočné vysvetlenie.“

Muž zaváhal, ale nakoniec pozval Adama do svojho skromného príbytku.

„Dáš si niečo na pitie?“

„Iba čistú vodu, ak by som mohol poprosiť.“

Kým Tom napúšťal vodu do pohára, Adam ho pozoroval. Bolo mu ľúto toho, čo musel urobiť, ale predtým ešte dlhoval vysvetlenie. Tom položil pohár na stôl a vyzval Adama, aby si sadol. On odtisol stoličku a poddal sa priateľovmu želaniu.

„Počúvam ťa!“

„Neviem, kde by som mal začať.“

„Mohol by si mi vysvetliť, kto je tá žena, alebo... Čo to je vlastne, Adam?“

„Je upírkou.“

Tom sa zasmial.

„Upírkou?“

„Áno!“ - Adam bol vážny.

„Upíry nežijú.“

„Ale žijú, Tom!“